Sfântul cuvios Martinian din Cezareea Palestinei († 398)

(13 februarie)

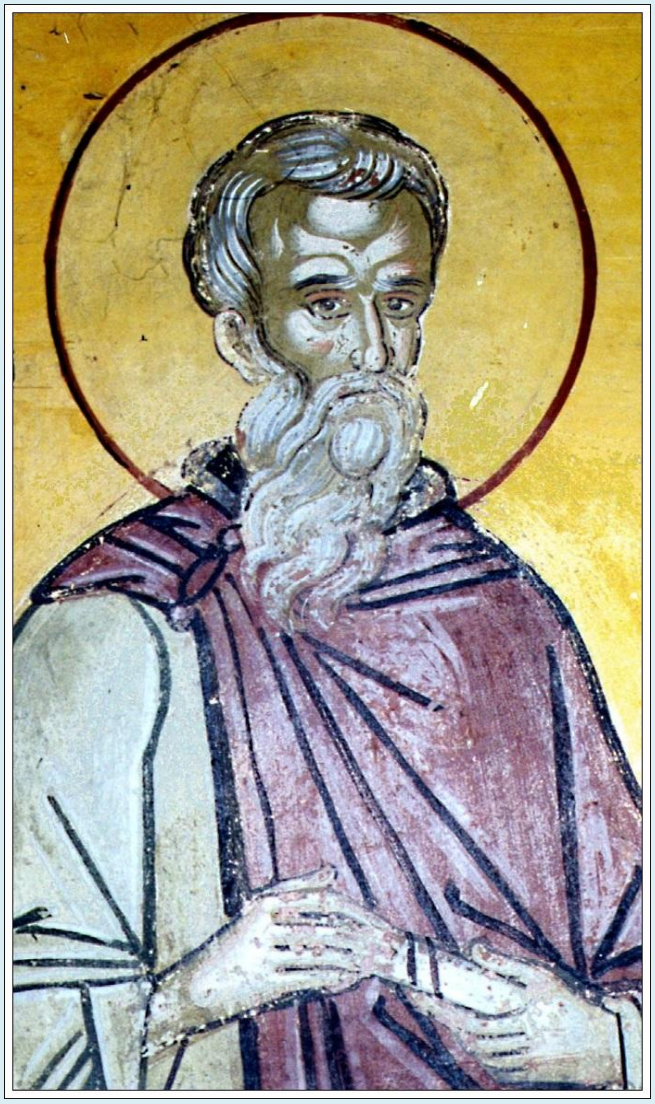

Sfântul cuvios Martinian s-a născut în Cezareea Palestinei, în timpul împăratului Constanţiu. La 18 ani s-a retras într-o peşteră, unde a trăit 25 de ani, primind darul facerii de minuni. Zoe, o femeie desfrânată, îmbrăcată în haine sărăcăcioase (şi cu cele frumoase în traistă), dorind să-l ducă în ispită, a venit la el. Din milă, cuviosul a primit-o, dar dimineaţă, când s-a trezit, femeia era schimbată şi împodobită. Zoe l-a ispitit pe acesta, dar fiind ceasul când credincioşii veneau la el, a ieşit afară să-i întâmpine. Aşa, harul lui Dumnezeu i-a schimbat gândul, şi făcând el un foc s-a aruncat în el, spunându-şi că focul iadului este mult mai greu de suportat. Atunci, Zoe s-a pocăit iar sfântul a trimis-o la Mănăstirea Sfintei Paula din Betleem. Următorii 10 ani, Martinian i-a trăit pe o insulă, dar şi aici a venit o femeie, Fotini, singura supravieţuitoare a unei furtuni. I-a lăsat hrana şi adăpostul său, iar el s-a aruncat în mare, ducându-l la uscat doi delfini. A trăit în pribegie restul vieţii, dându-şi sufletul lui Dumnezeu în bise-

rica din Atena, în faţa episcopului. Şi Zoe şi Fotini au dobândit de la Duhul Sfânt semnele sfinţeniei.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (februarie), ziua a treisprezecea: Prea cuviosul părintele nostru Martinian (Minei) 5
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Martinian 17
Imnografie 25
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Martinian, pătimitorul 26
Sfântul Martinian - drumul spre sfinţenie 41
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Martinian 43
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Martinian 45
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Martinian din Cezareea Palestinei 47
Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Martinian 48
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Martinian 53
Pomenirea Sfintelor Zoe şi Fotina 54
Cântare de laudă la Sfânta Zoe 55
Sfântul Martinian, eremitul 57
Faptele de milostenie ale Sfântului Martin i-au deschis drumul către Hristos 59
Sfinţii cuvioşi Martinian şi Zoe - Ocrotitorii celor care se luptă cu patima desfrânării 61
Icoane 63

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

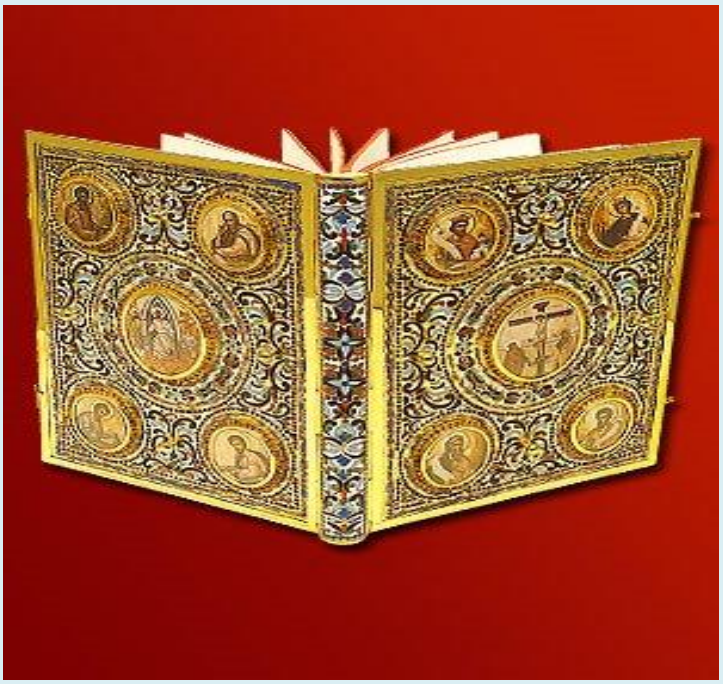

Matei 4, 25; 5, 1-12

25. Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan.
1. Văzând mulţimile, Iisus S-a suit în munte, şi aşezându-se, ucenicii Lui au venit la El.
2. Şi deschizându-şi gura, îi învăţa zicând:
3. Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
4. Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
5. Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
6. Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7. Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

8. Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9. Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10. Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
11. Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind din pricina Mea.
12. Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri, că aşa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi.

Apostol

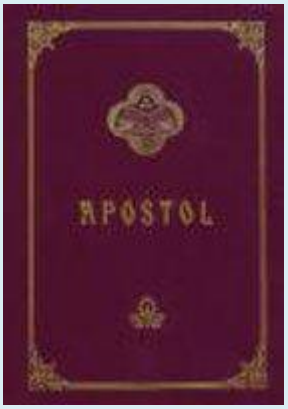

Epistola către Efeseni a Sfântului apostol Pavel

Efeseni 4, 7-13

7. Iar fiecăruia dintre noi, i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos.
8. Pentru aceea zice: "Suindu-Se la înălţime, a robit robime şi a dat daruri oamenilor".
9. Iar aceea că "S-a suit" - ce înseamnă decât că S-a pogorât în părţile cele mai de jos ale pământului?
10. Cel ce S-a pogorât, Acela este Care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca pe toate să le umple.
11. Şi el a dat pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători,
12. Spre desăvârşirea sfinţilor, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos,
13. Până vom ajunge toţi la unitatea credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârşit, la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos.

În această lună (februarie), ziua a treisprezecea: Prea cuviosul părintele nostru Martinian (Minei)

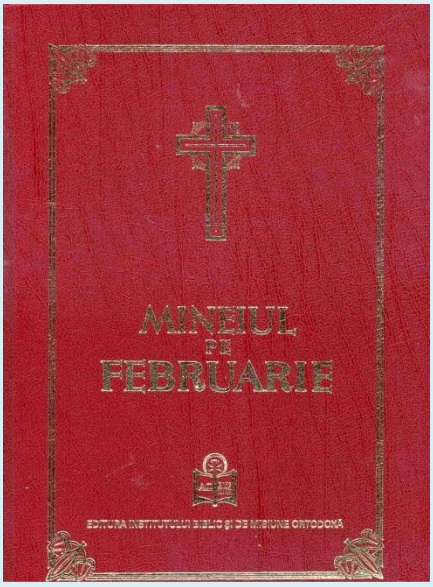

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6: 3 stihiri din Octoih şi 3 stihiri ale sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Alegând sihăstria şi pătimirea cea rea, fericite părinte, fugind te-ai depărtat pe tine în peşteri şi în munţi, curăţindu-ţi şi înfrumuseţându-ţi cugetul cu vedenii dumnezeieşti, şi cu înălţări. Pentru aceea te-ai făcut vas dumnezeiesc al Duhului, purtătorule de Dumnezeu prea fericite, lauda postnicilor.

Mucenic de bunăvoie, şi judecător şi pârâş, te-ai făcut însuţi ţie. Că aprinzându-te de focul dulceţii celei fără de cale ai aprins foc mare, şi te-ai băgat pe tine într-însul ca să te arzi; iar roua Duhului te-a răcorit din Cer, şi furtuna cea nemărginită, o a mutat întru linişte.

În mijlocul mării ai locuit părinte, fugind de valurile şarpelui, ci şi acolo ţi-a adus vrăjmaşul curse, pe cea mântuită de cumplitele şi întreitele valuri ale mării. Şi de acolo iarăşi încălecând pe fiare, ai sosit la uscat, şi ţi-ai săvârşit nevoinţa, umblând în străinătate, necăjindu-te, purtătorule de Dumnezeu prea fericite.

Slavă..., glasul al 2-lea

Bucură-te, cinstită laudă şi multă mirare a palestinienilor, că ne-ai răsărit nouă ca un soare prea luminos, care arzând toată puterea vrăjmaşului, te-ai atins cu foc de mădularele tale prea fericite. Că în munţi şi în pustii, şi în ostroave, ţi-au adus ţie toată supărarea, însă în pustii au adus înaintea ta o femeie. Iar în micul ostrov al mării, bântuitorul se ispitea să te supere înţelepte; ci o Martiniane de trei ori fericite, nu înceta a te ruga lui Hristos neîncetat pentru noi, cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Tu eşti bucuria îngerilor, tu eşti slava oamenilor, nădejdea credincioşilor, Stăpână prea curată, şi apărătoare nouă. Şi către tine scăpând cu credinţă strigăm, să ne mântuim cu rugăciunile tale, de săgeţile vrăjmaşului, de întristarea cea stricătoare de suflet, şi de toată scârba, toţi cei ce te lăudăm pe tine Mireasă a lui Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Când a văzut Mieluşeaua pe Mieluşelul său, pironindu-se pe Cruce cu piroane, spăimântându-se, tare se văita, şi lăcrimând zicea. Cum mori Fiul meu, vrând să spargi zapisul lui Adam celui dintâi zidit, şi să mântuieşti din moarte pe tot omul? Slavă rânduielii tale Îndelung răbdătorule.

Stihoavna din Octoih.

Slavă..., *a cuviosului,* glasul al 2-lea

Fiind împodobit cu podoaba curăţiei şi înfierbântat cu rugăciune dumnezeiască, şi având locuitor întru tine pe Hristos cel născut din Fecioară, nu te-ai amăgit de podoaba femeiască, nici ai primit îndulcirea trupească; ci cu osârdie te-ai pus pe focul care este rob ca şi tine, având în inima ta foc dumnezeiesc, şi prin focul cel simţitor şi vremelnic, ai stins văpaia gheenei. Pentru aceasta roagă-te Martiniane de trei ori fericite, să ne mântuim şi noi de focul cel pierzător şi veşnic.

Şi acum..., a Născătoarei

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Pleacă-te spre rugăciunile robilor tăi curată, şi ne dă nouă izvoare de lacrimi, ca să ne spălăm întinăciunile greşelilor noastre prea curată, şi să stingem văpaia focului celui veşnic şi prea amar. Că tu plineşti rugăciunile celor ce din toată inima te cheamă spre ajutor, pe tine Maica Stăpânului.

A Crucii, a Născătoarei

O, cât este de mare bunătatea ta, o cât este mai presus de gând milostivirea ta! O cât este de multă suferirea şi îndelungă răbdarea ta. Cuvinte cel fără de început! Fecioara striga tânguindu-se; cum Cel ce eşti nemuritor, ai iubit să mori? Mare taină văd, însă mă închin patimilor Tale, care de bunăvoie ai răbdat.

Tropar, glasul al 4-lea: Văpaia ispitelor, curgerile lacrimilor o ai stins fericite, şi valurile mării şi pornirile fiarelor înfrânându-le ai strigat: Prea slăvit eşti Atot-puternice, Cel ce m-ai mântuit de foc şi de vifor.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei.

La Utrenie

Canonul

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-l Israil cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalic în pustie a biruit.

Sihăstrind şi luându-ţi crucea ta Martiniane cuvioase, ai poftit să urmezi Celui ce pentru tine a răbdat de bunăvoie Crucea şi îngroparea, omorându-ţi patimile trupului.

Alegând a petrece în muntele nepătimirii cuvioase, te-ai dat spre plecările cele către Dumnezeu, ziua şi noaptea, prin postire şi prin înfrânare şi prin rugăciune, prea înţelepte.

Slavă...

Luminător Bisericii te-a arătat pe tine Hristos mărite, ca să luminezi cu bunătăţile, părinte adunările credincioşilor, şi să goneşti negura sufletelor cea de multe feluri.

Şi acum... a Născătoarei

Numai pe tine te-am cunoscut că eşti Fecioară şi după naştere, că ai născut pe Ziditorul Dumnezeu, şi ai înfăşat trupul Celuia ce înfaşă pământul cu negură, cu puteri dumnezeieşti.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de tine Biserica...

Neadormit păzind cu Duhul lumina sufletului cuvioase, te-ai sălăşluit înlăuntrul cămării celei înţelegătoare.

Nebăgând seamă de lucrurile cele veselitoare şi trecătoare, cu cuget bine credincios ai sârguit să cuprinzi în sân cele statornice, Martiniane.

Slavă...

Strâmtându-te cu lăţimea petrecerii celei sihăstreşti cuvioase Martiniane, ai ajuns la lăţimea cea veselitoare a Raiului, veselindu-te.

Şi acum..., a Născătoarei

Locuind în pântecele tău Cel ce locuieşte în ceruri, alt Cer însufleţit te-a făcut pe tine cu adevărat Maică a lui Dumnezeu.

Irmosul: Se veseleşte de tine Biserica ta, Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea, Doamne, şi scăparea şi întărirea.

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Întărindu-ţi piciorul tău pe piatra bunei credinţe, ai rămas nestrămutat de măiestria vrăjmaşului. Şi înfierbântându-te de focul dulceţilor, te-ai aruncat pe tine însuţi în foc, arătându-te de bunăvoie mucenic, răcorindu-te de dumnezeiasca cercetare. Slavă, Celui ce ţi-a dat ţie putere. Slavă, Celui ce te-a încununat pe tine. Slavă, Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Slavă...

Întinzându-ţi mâinile tale cele dumnezeieşti, cu care ai ţinut pe Ziditorul cel ce s-a întrupat pentru bunătate, Preasfântă Fecioară, roagă pe Hristos să ne mântuiască pe noi de supărări, şi de patimi, şi de primejdii, cei ce te lăudăm cu iubire, şi strigăm ţie: Slavă, Celui ce a locuit întru tine. Slavă, Celui ce s-a născut din tine. Slavă, Celui ce ne-a izbăvit pe noi prin naşterea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Pironindu-te pe Cruce, cei fărădelege, şi de ostaşi împungându-ţi-se coasta cu suliţa Mântuitorule, Preacurata se tânguia cu amar, şi se spăimânta de suferinţa ta cea multă şi înfricoşătoare, strigând: Slavă bunătăţii tale. Slavă, că prin moartea ta, ai făcut pe oameni nemuritori.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-te Biserica pe tine Soarele dreptăţii, a stătut întru a sa rânduială, precum se cuvine strigând: Slavă puterii tale, Doamne.

Strujindu-ţi trupul, cu petreceri rele, ai primit în inima ta cea curată, lumina Duhului părinte, şi bucurându-te strigai: Slavă puterii tale, Doamne.

Luminându-te cu strălucirile Duhului, ai trecut norul cel întunecos al dracilor, cu bună viersuire cântând celui ce te-a întărit pe tine: Slavă puterii tale, Doamne.

Slavă...

Turnul inimii tale, nu l-a mişcat vrăjmaşul, care ţi-a năpădit valurile răutăţii, căci era întărit pe piatra dragostei lui Dumnezeu, Martiniane vrednicule de laudă.

Şi acum..., a Născătoarei

Numai tu te-ai arătat Fecioară mai presus decât îngerii, că ai născut pe Cuvântul îngerul sfatului celui mare, Cel ce luminează pe toţi cei ce strigă: Slavă puterii tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, lumina mea în lume ai venit, lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce te laudă pe tine cu credinţă.

Cine poate să spună isprăvile tale, că nevoindu-te pe pământ cu viaţă, întocmai ca îngerii te-ai arătat cuvios.

Făcându-te tiranul organ de stricăciune, te-a năpădit ca să te înşele cu dulceaţă, dar s-a biruit cu împotrivirile tale, părinte.

Slavă...

Făcutu-te-ai judecător ţie însuţi de bunăvoie, că intrând în văpaie, ai stins de tot cuptoarele patimilor, fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine te punem înainte armă nesfărâmată împotriva vrăjmaşilor. Pe tine te avem anghiră şi nădejde mântuirii noastre, Mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi ţie cu glas...

Ispititu-te-a vrăjmaşul şarpe cu graiurile cele viclene ale femeii, ca pe strămoşul odinioară, dar cu isteţimea ta, cea înţeleaptă, s-a surpat măiestriile lui.

Prea lesne trecând cărarea care duce la odihnele cele de acolo, nu ai încetat părinte a umbla prin pustiuri, şi prin cetăţi cu multă nevoinţă.

În munţi şi în mări te-ai depărtat pe tine, ca să culegi prin sfintele cugetări binele tău cel de curăţenie, şi să te învredniceşti cununilor celor prea luminoase, înţelepte.

Slavă...

Mădularele tale le-ai dat focului să se ardă, ca să stingi aţâţările dulceţilor cu roua Duhului, purtătorule de Dumnezeu, întărirea pustnicilor cea nemişcată.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu totul te-a sfinţit Cuvântul cel sfânt, sălăşluindu-se negrăit în pântecele tău cel sfinţit. Pe care roagă-l neîncetat Născătoare de Dumnezeu, să se mântuiască robii tăi.

Irmosul: Jertfi-voi ţie cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe propovăduitorii cei tari...

Ca pe un învățător al bunei credinţe iscusit, şi de bunăvoie nevoitor cinstit, şi vieţuitor în pustie şi locuitor, întru cântări după vrednicie să-l lăudăm, pe Martinian pururea cinstitul; că el pe şarpe la pământ l-a călcat.

Icos: De la margini până la margini, a străbătut vestirea bunătăţilor celor frumoase, şi ale nevoinţelor tale celor dumnezeieşti. Că tânăr fiind de vârstă ai poftit să petreci în pustietăţi, cântări şi psalmi şi rugăciuni înălţând lui Hristos pururea. Şi ziua şi noaptea sporind întru osteneli şi în lacrimi, curat viaţa ta ţi-ai săvârşit, şi înţelepţeşte pe începătorul răutăţii l-ai ruşinat; că tu pe şarpe la pământ l-ai călcat.

Sinaxar

Întru această lună, în 13 zile, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Martinian.

Stih: Martinian trupească aprindere stingând,
În sfârşit de nesfârşita văpaie este fugind.
În a treisprezecea zi, cu adevărat,
Martinian de trup s-a dezbrăcat.

Acesta a fost din Cezareea Palestinei, şi a început sihăstreasca petrecere, de când era în vârstă de optsprezece ani, petrecând prin pustiu şi prin munţi. Şi plinind în sihăstrie, douăzeci şi cinci de ani, după alte multe ispite, căzu şi întru bântuire ca aceasta diavolească.

Că o femeie oarecare desfrânată îmbrăcându-se cu haine sărăceşti, se duse la acel munte unde era sfântul, şi dacă se înseră, începu a plânge, ca şi cum adică ar fi rătăcit, şi că ar mânca-o fiarele, de ar rămâne afară. Deci se rugă sfântului să o primească înlăuntru în chilie, ca să nu o lase a fi mâncare fiarelor. Iar el

văzând că nu este cu putinţă a o lăsa afară, o primi înlăuntru, şi el se duse în cea mai dinlăuntru chilie.

Iar când fu dimineaţă văzându-o prea cuviosul schimbată din haine, şi împodobită, (că avusese haine luminoase lângă dânsa cu care s-a împodobit peste noapte), o întrebă: Cine eşti, şi la cine ai venit ?

Iar ea fără de ruşine, zise: Pentru tine. Şi ocărând viaţa sihăstrească, şi adăugând cum că toţi drepţii cei mai-nainte de lege şi în lege au avut împreunări cu femei, şi cu aceste cuvinte neruşinata îl îndemna spre spurcata amestecare.

Iar cuviosul câte puţin îndemnându-se, şi cuprins fiind mai să cadă întru acel păcat. Însă socotind în ce chip ar fi ascuns făcând lucrul acesta până a nu cădea încă în păcat, se trase înapoi, prin dumnezeiescul dar. Deci aprinzând multe găteje, sări în mijlocul lor, dojenindu-se pe sine şi zicându-şi: De vei putea Martiniane să rabzi focul gheenei, poftind necurata dulceaţă, supune-te femeii. Şi aşa arzându-se pe sine, şi smerind sălbăticirea trupului, şi pe femeie înţelepţindu-o prin chipul acesta, o trimise la o mânăstire, şi se făcu acolo monahie.

Iar el vindecându-se de rănile focului, şi povăţuindu-l un corăbier, sosi la o piatră din mare, care era depărtată de uscat cale de o zi, asupra căreia a locuit fericitul zece ani, hrănindu-se de corăbierul.

Şi iarăşi s-a ridicat şi de acolo, pentru că vrăjmaşul urâtorul binelui nici acolo nu l-a lăsat neispitit; căci a nimerit o fată pe o scândură dintr-o corabie înecată şi sfărâmată; şi o scoase pe ea cuviosul din mare deasupra pietrei, iar el purcese de acolo zicând că nu se uneşte fânul cu focul, şi sărind în mare, îl sprijiniră nişte delfini, de-l scoaseră la uscat.

Deci acolo era trecând cetăţi şi zicând: Fugi Martiniane, ca nu iarăşi să te afle ispita, căci aşa hotărâse a-şi săvârşi şi cealaltă rămăşiţă a vieţii lui. Şi sosind la Atena, acolo a adormit în Domnul, învrednicindu-se a se îngropa cu cinste mare de episcopul şi de tot poporul.

Şi zic că şi femeile cele două, adică cea de la munte mergând la mânăstire, şi trăind cu curăţenie s-a învrednicit de a făcut şi minuni; iar cealaltă a răbdat pe acea piatră din mare până la sfârşitul vieţii, îmbrăcată cu haine bărbăteşti, pe care haine i le dăduse corăbierul.

Şi se face soborul lui în cinstita biserică a Sfântului apostol Petru verhovnicul, ce se apropie de sfânta biserică cea mare.

Tot în această zi, Sfinţii apostoli şi mucenici Achila şi Priscila.

Stih: Văzând Achila că se taie femeia, era zicând:
Eu nu mă voi îmbărbăta spre tăierea capului, bărbat fiind.

Sfântul acesta Achila era cizmar de meserie, şi auzind de Sfântul apostol Pavel, s-a dus către el împreună cu soţia sa, Priscila. Şi botezându-se amândoi de către dânsul, erau slujindu-i lui, şi urmându-i prin toate oraşele şi satele, şi împreună primejduindu-se, întru toate ispitele.

Dar atâta i-a iubit pe ei marele apostol Pavel, pentru bunătatea lor, şi pentru credinţa întru Hristos, încât şi pomeneşte de ei în epistolele sale.

Deci aşa lui Hristos şi apostolului bine plăcând, şi multe minuni săvârşind, mai în urmă fiind prinşi de necredincioşi, li s-au tăiat capetele. Şi aşa mutându-se din cele de pe pământ, locuiesc în ceruri.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Evloghie arhiepiscopul Alexandriei.

Stih: Evloghie sufletul său Domnului dând,
Binecuvântează pe Domnul său către care este strigând.

Acesta era pe vremea împărăţiei lui Iraclie, arhiepiscop Alexandriei, înainte de Sfântul Ioan cel milostiv. Şi a făcut multe minuni, între care este şi aceasta: prea cuviosul Papa Leon, scriind pentru sinodul cel din Calcedon, epistola Ortodoxiei, citindu-o pe aceasta cuviosul Evloghie, nu numai o a lăudat şi o a primit, ci şi tuturor o a propovăduit. Deci Dumnezeu vrând să-i mângâie pe amândoi, a trimis înger în schima arhidiaconului lui Leon, mulţumind Sfântului Evloghie pentru că a lăudat arătata epistolă. Iar Evloghie vorbea cu îngerul lui Dumnezeu, ca cu un om, şi ca cu arhidiaconul Papei. Şi după ce s-a făcut nevăzut de la el, acesta mai mult mulţumind lui Dumnezeu pentru minune, în mâinile sale şi-a pus sufletul.

Tot în această zi, Sfântul tată şi fiu, răstigniţi pe Cruce s-au săvârşit.

Stih: Tată cu fiu, de Cruce pătimesc patimă.
Pentru Părintele ce şi-a dat Fiul spre patimă.

Tot în această zi, cuviosul Simeon, ctitorul mânăstirii Hilandarului din Atos, care a fost la anul o mie o sută nouăzeci, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Cine nu te va lăuda Simeoane părinte?
Pe cel ce ai izvorât mir din al tău mormânt sfinte.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu pofta bunei credinţe, mai mult decât cu văpaia focului fiind aprinşi au strigat: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei tale, Doamne.

Ocârmuindu-te părinte dumnezeiasca mână, asemenea ca Iona te-ai aruncat pe tine în adâncimea mării, cuvioase, încălecând pe fiare, şi luminat ai ieşit la uscat.

Cu prea milostivă voinţă ai mântuit părinte arătat pe fecioară de furtuna amară, şi o ai întărit pe neclintita piatră a dumnezeieştii cunoştinţe, ca să cânte şi să slujească lui Dumnezeu spre bună plăcere.

Slavă...

Cu porunca lui Dumnezeu mântuindu-te de furtuna mării, această fericită răsplătire ai dat, omorârea trupului tău, şi plecarea dragostei desăvârşit către Stăpânul tuturor.

Şi acum..., a Născătoarei

Soarele slavei care a strălucit din tine Născătoare de Dumnezeu, a luminat sufletele tuturor credincioşilor, care cântă cu dumnezeiescul Duh: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei tale, Doamne.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniil...

Tu, Doamne eşti puterea şi lauda mea, partea şi soarele meu. Eu purtând omorârea ta cea de bunăvoie, înconjurai cetăţi şi locuri părinte, şi strigai cu cântare: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Neslăbindu-te la minte, nici de frig, nici de zăduf, fiind aprins la suflet, nu te-ai ferit a nu ţi se struji trupul. Ci le sufereai toate, socotind fericirea dreptţilor şi strigând: Toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Într-aripându-te cu vetreala dumnezeiescului Duh înţelepte, prea uşor ai plutit marea vieţii, cuvioase şi ai sosit la limanul împărăţiei lui Dumnezeu, cântând cu veselie: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

În locaşuri luminoase te sălăşluieşti, dezbrăcându-te de norul trupului. Şi te împodobeşti cuvioase cu podoabe ţesute din sudorile tale cele sihăstreşti, şi cu prea curat suflet cânţi: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca să mântuiască lumea de stricăciune, s-a întrupat din tine cel mai presus de fiinţă, de Dumnezeu dăruită Stăpână văzându-se îndoit cu două lucrări, şi cu două voiri, dar într-un Ipostas, căruia strigăm: Toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat, şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de buna credinţă strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos piatra cei netăiată...

Toată strălucirea Duhului o ai primit cu cuget prea curat Martiniane şi te-ai arătat lumină şi stâlp înălţat de pe pământ cuvioase, şi povăţuitor pustnicilor.

Puitorul de nevoinţe, ţi-a dat ţie fericite, daruri pentru ostenelile tale, ale căruia legi păzindu-le, ai săvârşit curata mucenicie fără mustrare a conştiinţei părinte pururea fericite.

În lumină locuieşti împreună cu îngerii, ca unul ce ai vieţuit viaţă întocmai cu a îngerilor, îndestulându-te de dumnezeiasca dulceaţă, şi de vederea lui Dumnezeu şi de curăţie, ca cel ce ai fost curat cu Duhul, vrednicule de minune.

Slavă...

Jertfitu-ţi-ai Domnului trupul tău şi cugetul şi inima de Dumnezeu grăitorule Martiniane, şi te-ai arătat jertfă cu focul chinuirii arzându-te arătat, şi păzit cu bună mireasmă.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine norul cel uşor al Soarelui slavei, Născătoare de Dumnezeu, din care mai presus de gând răsărind, a luminat toată zidirea, cu cuget bine credincios, în cântări te slăvim, Fecioară Maică.

Irmosul: Hristos piatra cea netăiată de mână, cea din marginea unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară s-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

Luminânda

Podobie: Cel ce ai împodobit...

Tu te-ai arătat Martiniane silitor firii, şi mucenic de bunăvoie, şi îndreptător femeilor, cu care dimpreună biruind pe vrăjmaşul, acum te rogi pentru noi.

A Născătoarei

Cu laude de mulţumită te lăudăm Fecioară, cu dragoste strigându-ți împreună cu îngerul: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, bucură-te Maică nenuntită a Împăratului slavei.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Martinian

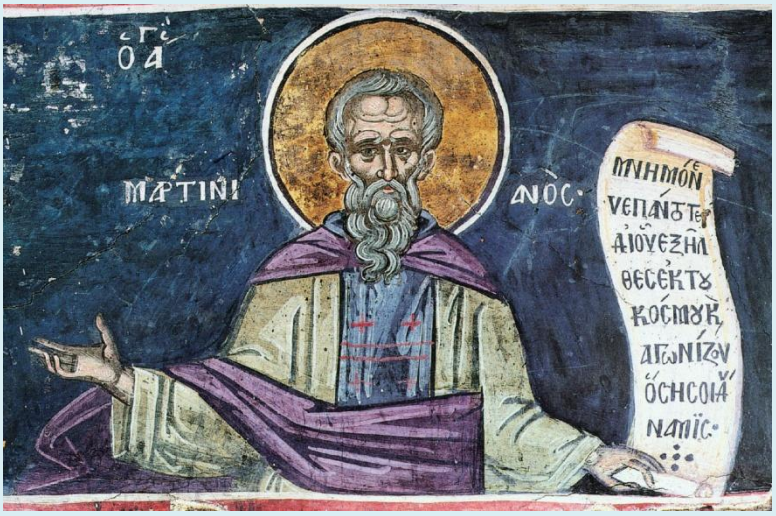

Troparul Sfântului cuvios Martinian, glasul al 4-lea: Văpaia ispitelor cu curgerea lacrimilor ai stins-o, fericite şi valurile mării şi pornirile fiarelor înfrânându-le, ai strigat: Prea slăvit eşti Atotputernice, Cel ce m-ai mântuit de foc şi de vifor.

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustiu a biruit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sihăstrind şi luându-ţi crucea ta, cuvioase Martinian, ai dorit să urmezi Celui ce pentru tine a răbdat, de bunăvoie, Crucea şi îngroparea, omorându-ţi patimile trupului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Alegând a petrece în muntele nepătimirii, cuvioase, te-ai dat închinărilor tale celor către Dumnezeu, ziua şi noaptea, prin postire, prea înţeleptule şi prin înfrânare şi rugăciune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminător al Bisericii te-a arătat Hristos pe tine, mărite ca să luminezi cu faptele bune, părinte, adunările credincioşilor şi să alungi negura sufletelor cea de multe feluri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai pe tine te-am cunoscut, că şi după naştere eşti Fecioară; că ai născut pe Ziditorul Dumnezeu şi ai înfăşat Trupul Celui ce înfăşoară pământul cu negură, cu Puteri Dumnezeieşti.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine, Biserica...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzind neadormită cu Duhul, făclia sufletului tău, cuvioase, te-ai sălăşluit înăuntrul Cămării celei duhovniceşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Neţinând seamă de cele trecătoare, cu cuget binecredincios, te-ai sârguit să îmbrăţişezi cele pline de desfătare, dar statornice, prea cuvioase Martinian.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strâmtorându-te cu lărgimea petrecerii celei sihăstreşti, cuvioase Martinian, ai ajuns la lărgimea cea veselitoare a Raiului, veselindu-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Locuind în pântecele tău Cel ce locuieşte în ceruri, un alt Cer însufleţit te-a arătat pe tine, cu adevărat, Maica lui Dumnezeu.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica, pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înfrânându-ţi trupul cu aspre deprinderi, ai primit în inima ta cea curată Lumina Duhului, părinte şi bucurându-te strigai: Slavă puterii Tale Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Turnul inimii tale nu l-a mişcat vrăjmaşul, care te-a năpădit cu valurile răutăţii, că era întărit pe piatra dragostei lui Dumnezeu, vrednicule de laudă, Sfinte cuvioase Martinian.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai tu te-ai arătat, Fecioară, mai presus decât îngerii; că ai născut pe Cuvântul, Îngerul de Mare Sfat, Cel ce luminează pe toţi cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cine poate spune faptele tale? Că nevoindu-te pe pământ cu trăire întocmai ca a îngerilor, cu cuvioşie te-ai luptat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Organ ai stricăciunii făcându-se tiranul, s-a năpustit să te înşele cu pofta cea trupească, dar a fost biruit de împotrivirile tale, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcutu-te-ai de bunăvoie ţie însuţi judecător, că intrând în văpaie, ai stins cuptoarele patimilor, fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine te punem înainte armă de apărare nesfărâmată, împotriva vrăjmaşilor; pe tine te câştigăm ancoră şi nădejde a mântuirii noastre, Mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Năvălit-a asupra ta vrăjmaşul şarpe cu graiuri femeieşti înşelătoare, ca odinioară asupra strămoşului; dar cu isteţimea ta cea înţeleaptă, s-au surpat măiestriile lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu uşurinţă străbătând cărarea ce duce la odihna cea de acolo, nu ai încetat, părinte, a umbla cu multe nevoinţe, prin pustiuri şi prin cetăţi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În munţi şi în mări te-ai îndepărtat pe tine, ca să culegi prin sfinţitele cugetări binele tău cel de curăţie şi să te învredniceşti cununilor celor prea luminoase, înţeleptule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mădularele tale le-ai dat focului spre a fi arse, ca să stingi aţâţările poftelor trupeşti, cu Roua Duhului, purtătorule de Dumnezeu, întărirea pustnicilor cea neclintită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu totul te-a sfinţit Cuvântul cel Preasfânt, Sălăşluindu-Se în chip de negrăit în pântecele tău cel Sfinţit. Pe Acela roagă-L stăruitor, Născătoare de Dumnezeu, să ne mântuim noi, robii tăi.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe propovăduitorii cei tari...

Ca pe un învăţător încercat al dreptei credinţe şi cinstit nevoitor de bunăvoie şi cetăţean al pustiului şi locuitor, pe Sfântul Martinian, pururea cinstitul, întru cântări, după vrednicie, să-l lăudăm; că el pe şarpe în picioare l-a călcat.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, de pofta dreptei credinţe mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ocârmuit fiind, părinte, de dumnezeiasca mână, asemenea ca Iona te-ai aruncat pe tine în adâncul mării, cuvioase şi încălecând pe fiare, luminat ai ieşit la uscat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu prea milostivă bunăvoinţă ai izbăvit, Sfinte părinte, prea cuvioase Martinian, cu adevărat pe fecioară de cumplita furtună şi ai întărit-o pe neclintita piatră a Dumnezeieştii cunoştinţe, ca să cânte şi să slujească lui Dumnezeu în chip bine plăcut.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izbăvit fiind cu porunca lui Dumnezeu de furtuna mării, ca pe o fericită răsplătire ai adus omorârea trupului tău şi închinarea desăvârşită către Stăpânul tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Soarele Slavei, care a strălucit în tine, Născătoare de Dumnezeu, a luminat sufletele tuturor credincioşilor, care cântă în Dumnezeiescul Duh: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Puterea mea şi Lauda mea eşti, Doamne, Partea mea şi Sorţul meu. Omorârea Ta cea de bună voie purtând-o, înconjor cetăţi şi ţinuturi, strigai părinte, cu cântare: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Neslăbindu-ţi cugetul nici de frig, nici de zăduf, cu sufletul plin de aprindere trupul ţi l-ai dat în întregime strâmtorărilor. Ci pe toate le-ai răbdat înţelegând fericirea drepţilor şi strigând: toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Într-aripându-te cu vetreala Dumnezeiescului Duh, înţeleptule, ai plutit prea uşor pe marea vieţii, cuvioase şi ai ajuns la limanul Împărăţiei lui Dumnezeu, cântând cu veselie: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

În Locaşuri luminoase te sălăşluieşti, dezbrăcându-te de norul trupului. Şi te împodobeşti, Sfinte prea cuvioase părinte Martinian, cu podoabe ţesute din ostenelile tale cele sihăstreşti şi cu suflet prea curat cânţi: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca să mântuiască lumea de stricăciune, Cel mai presus de fiinţă S-a Întrupat din tine, de Dumnezeu dăruită Stăpână, fiind văzut îndoit cu lucrările şi cu voirile, dar într-un Singur Ipostas. Aceluia strigăm: toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a închis; şi puterea focului au stins-o cu fapta cea bună încingându-se tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată strălucirea Duhului cu cuget prea curat ai primit-o, Sfinte Martinian şi te-ai arătat lumină şi stâlp înălţat de pe pământ, cuvioase şi povăţuitor al pust-nicilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a hotărât lupta ta ţi-a dat ţie, fericite, daruri pentru osteneli: ale Cărui Legi păzindu-le, ai dus până la capăt fără abatere mărturisirea cea curată a cugetului, părinte pururea fericite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În Lumină locuieşti împreună cu îngerii, ca unul ce ai trăit viaţă întocmai cu îngerii, bucurându-te de Dumnezeiasca dulceaţă şi de vederea lui Dumnezeu şi de curăţie, ca cel ce ai fost curat cu duhul, ajungând vrednic de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Jertfitu-ţi-ai Domnului trupul, cugetul şi inima ta, de Dumnezeu înţelepţite Martinian şi te-ai arătat jertfă, cu focul sihăstriei arzându-te cu adevărat şi păstrându-te în bună mireasmă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prin tine norul cel uşor, Născătoare de Dumnezeu, din care a Răsărit mai presus de gând Soarele Slavei şi a luminat toată zidirea, cu cuget binecredincios în cântări te mărim, Fecioară Maică.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine, muntele cel netăiat, S-a tăiat, Fecioară, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Sedealna, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat Trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă. Pentru aceasta, Puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase! Slavă împărăţiei Tale! Slavă iconomiei Tale, Unule Iubitorule de oameni!

Întărindu-ţi piciorul tău pe piatra dreptei credinţe, ai rămas nestrămutat de măiestria vrăjmaşului. Şi înfierbântat fiind de focul poftelor, te-ai aruncat pe tine însuţi în foc, arătându-te de bună voie mucenic, răcorindu-te cu dumnezeiasca cercetare. Slavă, Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă, Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă, Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Sedealna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat Trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă. Pentru aceasta, Puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase! Slavă împărăţiei Tale! Slavă iconomiei Tale, Unule Iubitorule de oameni!

Ridicând mâinile tale cele dumnezeieşti, cu care ai ţinut pe Ziditorul, Cel ce S-a Întrupat din bunătate, Preasfântă Fecioară, roagă pe Hristos să ne izbăvească de ispite, de patimi şi de primejdii pe noi, cei ce te lăudăm cu dragoste şi strigăm ţie: Slavă, Celui ce a locuit întru tine; Slavă, Celui ce S-a Născut din tine; Slavă, Celui ce ne-a slobozit pe noi, prin Naşterea ta.

Sedealna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat Trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă. Pentru aceasta, Puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase! Slavă împărăţiei Tale! Slavă iconomiei Tale, Unule Iubitorule de oameni!

Răstignit fiind pe Cruce de cei fărădelege şi Împungându-Ţi-se coasta de ostaşi cu suliţa, Mântuitorule, prea curata, ca o Maică, cu inima tulburată, se tânguia cu amar şi înspăimântându-se de multa, înfricoşata şi îndelunga Ta răbdare, striga: Slavă, bunătăţii Tale; Slavă, Dumnezeirii Tale; Slavă, că prin moartea Ta ai făcut pe oameni nemuritori.

Imnografie

Condacul Sfântului cuvios Martinian: Ca pe un învăţător încercat al dreptei credinţe şi cinstit nevoitor de bunăvoie şi cetăţean al pustiului şi locuitor, pe Sfântul Martinian, pururea cinstitul, întru cântări, după vrednicie, să-l lăudăm; că el pe şarpe în picioare l-a călcat.

Troparul Sfântului cuvios Martinian: Văpaia ispitelor cu curgerea lacrimilor ai stins-o, fericite şi valurile mării şi pornirile fiarelor înfrânându-le, ai strigat: Preaslăvit eşti Atotputernice, Cel ce m-ai mântuit de foc şi de vifor.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Martinian, pătimitorul

(după Metafrast)

Aproape de cetatea Cezareei Palestinei este un munte, care se numeşte locul Corăbiei, în care s-au nevoit mulţi vieţuitori în pustie. Într-acela a fost fericitul şi vrednicul de laude Sfântul Martinian, monahul, cel plin de dumnezeiescul har şi care din copilărie bine s-a deprins cu viaţa monahicească pentru că, din tinereţe iubind pe Dumnezeu, în mare nevoinţă a intrat, luptând asupra vrăjmaşului.

El era tânăr şi frumos cu trupul, având 18 ani. Atunci a lăsat cetatea, pe cei ce locuiau într-însa şi toată gâlceava lumească şi a mers în acel munte, la viaţă liniştită şi pustnicească, şi acolo a petrecut 25 de ani, având viaţă îngerească. De aceea s-a învrednicit a lua de la Dumnezeu darul tămăduirii şi mulţi se tămăduiau de multe nevoinţe cu sfintele lui rugăciuni. Chiar şi cei ce erau

îndrăciţi, venind la dânsul în munte, se izbăveau de muncirea diavolească. Şi multe alte minuni făcea el, ascultând Dumnezeu rugăciunile plăcutului Său. Deci sporea fericitul Martinian din zi în zi în nevoinţele sale cele frumoase şi în toate părţile ieşise vestea despre sfânta viaţă a îmbunătăţitului bărbat şi, toţi cei ce auzeau, veneau la dânsul pentru folos.

Vrăjmaşul diavol, care urăşte neamul omenesc, n-a suferit să vadă pe tânărul monah care avea fapte bune. Mai întâi a început a aduce asupra lui felurite ispite şi cu năluciri în multe chipuri îl înfricoşa. Apoi a ascuţit asupra lui arma cea veche, prin care a izgonit pe Adam din Rai, vrând ca şi pe acesta să-l izgonească din viaţa cea pustnicească, liniştită, şi de la scopul cel bun să-l împiedice.

***

Deci, într-una din zile, fericitul Martinian, cântând psaltirea, diavolul s-a închipuit în balaur mare şi, băgându-se sub peretele chiliei, a început a săpa pământul cu dinadinsul, vrând să sape pe dedesubt peretele şi să răstoarne chilia peste sfânt.

Fericitul, fără frică şi fără tulburare săvârşind cântarea, s-a plecat peste ferăstruie şi a zis către acel balaur: ***"Cu adevărat se cuvine să te târăşti pe pământ. Pentru ce te osteneşti tu în deşert, o! ticălosule, fiindcă pe mine nu mă înfricoşează nălucirile tale, de vreme ce am pe Domnul meu Iisus Hristos, Care-mi ajută şi, biruind înfricoşările, calcă puterea ta".***

Diavolul, auzind acestea, s-a prefăcut în vifor întunecos şi, fugind, zicea: "Aşteaptă, aşteaptă că ştiu eu cum te voi surpa, că am asupra ta un meşteşug prin care, ca pe un robit, te voi răpi, şi-ţi voi spulbera nădejdea ta. Apoi voi aduce asupra ta o ispită pe care tu nu o vei putea suferi în chilia ta, te voi izgoni şi te voi îndepărta ca pe o frunză purtată de vânt; atunci voi vedea cine Îţi va ajuta ţie!". Acestea zicând diavolul a alergat de la dânsul.

Bărbatul cel tare, Sfântul Martinian, atât era de paşnic în sine şi de nefricos, ca şi cum n-ar fi văzut nici o nălucire. Ci liniştit se veselea şi lăuda pe Dumnezeu, îndeletnicindu-se cu gândirea de Dumnezeu şi cu înţelegerea dumnezeieştilor cuvinte, prin citirea cărţilor.

***

După aceasta, s-a întâmplat că, umblând nişte oameni prin cetatea Cezareei şi vorbind între dânşii despre viaţa fericitului Martinian, cea plină de fapte bune, mirându-se prea mult de bărbăţia şi de răbdarea lui.

Dar o femeie desfrânată auzind cuvintele lor şi îndemnată fiind de diavolul, s-a apropiat de dânşii, zicând: ***"Cine este acela de care vă miraţi voi, care sunt***

isprăvile şi cum este viaţa lui? Pe acesta, de voi vrea, ca pe o frunză din copac îl voi scutura. Care este scornirea laudei lui? Că s-a închis ca o fiară în pustie, neputând să rabde în cetate poftele trupeşti şi smintelile? Ce minune este aceasta că este fără patimă? Căci nu vede femeie niciodată. Însă, să ştiţi toţi că, nefiind foc, nu arde finul. Dar, de s-ar pune lângă foc şi nu s-ar arde, atunci ar fi lucru mare şi vrednic de mirare. Aşa şi de dânsul se cuvine a zice: de voi merge eu la dânsul şi mă va vedea, iar el nu se va clăti, nici se va sminti de mine, nici se va răpi gândul lui la podoaba mea, atunci va fi minunat, nu numai înaintea oamenilor, ci şi înaintea lui Dumnezeu şi a îngerilor Lui".

Acestea zicându-le, şi cu bărbaţii aceia făcând rămăşag pentru lucrul acesta s-a dus la casa sa. Apoi, dezbrăcându-se de podoabele cele desfrânate, s-a îmbrăcat în haine proaste şi rupte şi a pus trenţe vechi pe calul său; după aceea s-a încins cu o sabie şi luând o traistă a pus într-însa toate podoabele sale cele frumoase, hainele cele de mult preţ, salbele, inelele cele de aur, mărgelele şi altele cu care se amăgesc ochii şi minţile celor tineri şi a ieşit seara din cetate, ducându-se la muntele cel pustiu în care locuia cuviosul, fiind vânt cu furtună şi ploaie mare în noaptea aceea.

Când s-a apropiat femeia de chilia lui Martinian, a început cu glas umilit şi cu suspinuri a se ruga de dânsul, zicând: *"Miluieşte-mă, robul lui Dumnezeu, şi nu mă lăsa pe mine, ticăloasa, spre mâncarea fiarelor, că am rătăcit pe drum şi am căzut în pustia aceasta şi nu ştiu unde voi merge. Nu mă trece cu vederea, că sunt într-atâta primejdie şi nu te îngreţoşa de mine păcătoasa, că şi eu sunt a lui Dumnezeu zidire. Mă rog sfinţiei tale nu mă lepăda pe mine, rătăcită, cinstite şi sfinte părinte!".*

Acestea şi mai multe grăind ea cu plângere şi cu suspinuri, Martinian a deschis fereastra şi, privind, a văzut-o într-o îmbrăcăminte ruptă şi udată de ploaie, apoi clătindu-se cu mintea, a zis în sine: *"Vai mie, ticălosul păcătos, iată cum îmi stă de faţă ispita, că ori de porunca lui Dumnezeu să ascult, Care zice să fim milostivi, sau din monahiceasca mea făgăduinţă să cad. Pentru că de nu voi primi în chilie pe femeia ce este în primejdie, fiarele o vor mânca, sau de răceală mare de va muri, voi îngreuna sufletul meu şi voi fi ca un ucigaş. Iar de o voi primi pe ea, mă tem să nu fiu ispitit, şi atunci îmi voi îngreuna sufletul şi trupul şi mă voi arăta necurat înaintea Domnului meu. Deci nu ştiu ce să fac".*

Şi, întinzându-şi mâinile spre cer, a zis: *"Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu mă ruşinezi în veac nici să-şi râdă de mine vrăjmaşii mei; nu mă lăsa să fiu ispitit şi stăpânit de înşelătorul şi vicleanul diavol, ci, precum voieşti, păzeşte-mă în ceasul acesta, cu mâna Ta cea tare, acoperă-mă de asupririle vrăjmaşului, că binecuvântat eşti în veci".*

Astfel, rugându-se, a deschis uşa şi a primit-o înăuntru, apoi, aprinzând foc, a poruncit să se învelească şi, aducând ceva, i-a dat ei să mănânce, pentru că erau doi finici afară de chilia lui, şi a zis către dânsa: ***"Femeie, mănâncă şi te încălzeşte aici, iar mâine dimineaţă să te duci în pace".***

Apoi, lăsând-o în cea mai dinafară chilie, el a intrat în cea dinăuntru şi a închis uşa. Apoi cântând psalmi în ceasul al treilea din noapte şi rugându-se, s-a culcat pe pământ după obicei. În acea noapte l-a tulburat satana foarte mult cu poftă trupească.

Iar femeia, sculându-se la miezul nopţii, a scos toate podoabele sale din traistă şi s-a împodobit spre înşelarea sfântului, iar cele rupte le-a pus în traistă şi aştepta până ce va ieşi la dânsa Martinian.

Făcându-se ziuă, a ieşit sfântul din chilia sa cea mai dinăuntru, vrând să libereze pe femeie ca să se ducă la locul său. Dar, văzând-o împodobită, nu a cunoscut-o spăimântându-se, tăcea. După aceea, a zis către dânsa: ***"Cine eşti tu şi de unde ai venit, şi ce este acest chip diavolesc ce văd la tine?"***

Iar ea, răspunzând, i-a zis lui: ***"Eu sunt, stăpâne al meu".***

Zis-a ei sfântul: ***"Pentru care pricină ţi-ai schimbat îmbrăcămintea? Cu cea de aseară păreai mai săracă, acum eşti luxoasă".***
Femeia i-a zis: ***"Eu, stăpâne al meu, sunt din Cezareea Palestinei şi auzind de tinereţile tale, de frumuseţea ta trupească şi de buna podoabă a feţei tale, iar inima mea fiind foarte aprinsă de dorinţa ta, am venit să te văd şi să mă satur de frumuseţea ta, căci nu în deşert am suferit atâta cale, ci într-adins am venit pentru tine. Ce este atâta înfrânare şi pentru ce trupurile voastre le obosiţi cu postul cel mare? În ce cărţi scrie să nu mănânci, nici să bei şi să nu ai femeie după lege? Chiar Apostolul Pavel a zis: "Cinstită este nunta şi patul neîntinat". Care din prooroci nu s-a însoţit cu femeie şi nu s-a arătat moştenitor Împărăţiei cerului? Enoh cel mare şi minunat, oare nu fiind însurat s-a ridicat spre cer şi n-a văzut moartea până astăzi? Asemenea şi minunatul Avraam, oare n-a avut trei femei şi s-a numit prieten al lui Dumnezeu şi s-a învrednicit a primi pe Dumnezeu în trei feţe în cortul său? Isaac, oare n-a avut femeie şi s-a făcut chip al lui Hristos? Iacov oare n-a avut două femei şi a putut cu îngerul a se lupta, iar pe Dumnezeu L-a văzut faţă către faţă? Moise cel mare, capul proorocilor şi slujitorul lui Dumnezeu, oare n-a avut femeie şi a vorbit cu Dumnezeu? Apoi neamul evreiesc l-a eliberat din mânia cea amară a Egiptului şi s-a învrednicit Împărăţiei Cerului? Asemenea David, ceilalţi prooroci şi sfinţii bărbaţi, însoţindu-se cu legiuita însurare şi născând fii, s-au sălăşluit în cerească împărăţie".***

Astfel grăind şi slăbind fericitul, l-a luat de mâini şi a început a-l trage spre prăpastia pierzării, tulburându-i gândul cel bun.

Iar Martinian i-a răspuns: ***"Dacă te voi lua de femeie, unde te voi duce şi cu ce te voi hrăni, neavând nimic? Căci eu, precum vezi, necâştigând nimic, viaţa mea este lipsită şi astfel am petrecut toate zilele vieţii mele până acum".***

Femeia răspunse: ***"Domnul meu, să te învoieşti să fii cu mine şi să mă îndulcesc de tinereţile tale; iar despre cele de trebuinţă pentru viaţa noastră nu te îngriji, că am eu casă şi averi, aur şi argint, slugi şi slujnice şi peste toate te voi face stăpân".***

Grăind acestea femeia, sau mai bine zis diavolul, care de la început este ucigaş de oameni, vorbind prin buzele ei şi amăgind pe Sfântul Martinian, el a început a se aprinde de pofta trupească şi a se învoi cu dânsa. Apoi începu a vorbi despre păcat, cum să-l săvârşească.

Deci a zis către dânsa: ***"Femeie, aşteaptă puţin, căci unii au obicei a veni la mine pentru binecuvântare! Mă duc să mă uit în cale, ca nu cumva să vină cineva şi să ne vadă făcând fapta aceasta, căci dacă nu putem să tăinuim înaintea lui Dumnezeu păcatul nostru, apoi cel puţin de oameni să-l tăinuim, ca să nu fim de vorbă şi de ocară".***
Zicând acestea, a ieşit din chilie şi, stând pe o piatră înaltă ce era acolo, privea spre cale cu dinadinsul.

Dar iubitorul de oameni, Dumnezeu, Cel ce nu voieşte pierzarea nimănui, n-a trecut cu vederea ostenelile lui făcute din tinereţe şi nu i-a defăimat rugăciunile, ci i-a ajutat şi i-a schimbat inima de la gândul cel rău spre cel bun; deci, pogorându-se el de pe piatră, a găsit nişte vreascuri uscate pe care, luându-le, le-a dus în chilie, le-a pus în mijloc şi le-a dat foc şi, făcându-se flacără mare, şi-a scos încălţămintea şi sărind a stat în mijlocul focului, apoi a început a-şi arde trupul; deci arzându-se foarte şi durându-l picioarele, a ieşit din foc şi, ca şi cum certându-se pe sine, zicea: ***"Ce, Martiniane, îţi place să te arzi în focul acesta vremelnic şi în această cumplită muncire? Dacă vei putea să-l suferi, apoi apropie-te şi de femeia aceasta, pentru că ea, şi printr-însa diavolul, îţi mijloceşte focul cel veşnic. Dar nu este ea vinovată, ci vechiul vrăjmaş, care a îndemnat-o asupra ta, vrând să se împotrivească voinţei tale celei bune. Gândeşte-te la munca aceea, sărace Martiniane, şi să ai în minte focul cel veşnic, pentru că acest foc vremelnic, se stinge cu apa şi când arde, lumină este într-însul, iar focul cel veşnic nu are strălucire şi toate râurile şi mările ce sunt sub cer nu-l vor putea stinge. De poţi răbda focul cel nestins, apropie-te de femeie şi săvârşeşte păcatul".***

Acestea le grăia către sine, aducându-şi aminte de veşnica muncă. Apoi, slăbindu-l puţin durerile, a sărit iarăşi în foc şi stând în mijloc se ardea foarte, până ce nu-i mai era cu putinţă să rabde mai mult.

Ieşind din foc, a căzut la pământ şi suspinând din toată inima, a zis cu lacrimi către Dumnezeu: ***"Doamne, Dumnezeul meu, fii milostiv mie păcătosului, iartă robia minţii mele şi învoirea către păcat. Tu, Care cerci inimile şi rărunchii, ştii inima mea că Te-am iubit din tinereţile mele şi pentru Tine mi-am dat trupul în focul acesta. Iartă-mă, Stăpânul meu, Doamne, Tu, fiind bun şi milostiv, eşti binecuvântat în veci".***

Acestea le grăia, zăcând la pământ, pentru că nu putea să stea de cumplita ardere a focului.

Apoi a început a cânta: ***"Cât este de bun Dumnezeul lui Israil celor drepţi la inimă, iar mie puţin de nu mi-au alunecat picioarele, puţin de nu s-au rătăcit paşii mei".***

Femeia, văzând ceea ce făcea şi privind la fericitul cum îşi dădea trupul focului pentru mântuirea sa, a venit şi ea întru cunoştinţa răutăţii sale şi, ca din somn, s-a deşteptat. Deci, dezbrăcând hainele cele scumpe şi toate podoabele sale, le-a aruncat în foc şi luând pe dânsa zdrenţele, a căzut la picioarele Sfântului Martinian şi a început a grăi cu lacrimi: ***"Iartă-mă, robul lui Dumnezeu, pe mine păcătoasa şi ticăloasa, pentru că tu ştii stăpâne că multe sunt meşteşugurile şi amăgirile diavolului. Acela m-a amăgit şi m-a îndemnat să vin asupra ta. Deci, roagă-te pentru mine, cuvioase, ca prin rugăciunile tale să se mântuiască sufletul meu cel păcătos şi aceasta s-o ştii cu încredinţare, o! părinte, că de acum nu mă voi mai întoarce în cetatea mea, nici voi mai intra în casa mea, nici voi mai vedea pe cineva din neamul meu, nici la lucrurile mele cele rele nu mă voi mai întoarce; ci mă voi mântui. Încă să mai ştii şi aceasta, stăpâne, că în ce chip m-a îndemnat diavolul a lupta asupra ta, aşa şi eu păcătoasa mă voi înarma asupra lui, cu numele Domnului Iisus Hristos şi-l voi ruşina. Pentru că înşelătorul, ridicându-mă asupra ta, m-a răsculat asupra lui însuşi şi, voind ca prin mine să te biruiască, va fi biruit el de către mine, cu ajutorul Stăpânului nostru, Care şi pe desfrânate le primeşte la pocăinţă".*** Acestea grăind, vărsa neîncetat lacrimi din ochi.

Iar fericitul i-a răspuns: ***"Domnul şi Dumnezeul meu să te ierte de păcate, o! femeie. Mergi în pace şi, precum ai zis, nevoieşte-te pentru mântuirea ta, osteneşte-te asupra patimilor, prin pocăinţă, ca astfel să poţi ruşina pe cel viclean".***

Iar ea a grăit lui: ***"Mă rog ţie să mă povăţuieşti la mântuire. Spune-mi unde să mă duc ca să mă pocăiesc?"***

El i-a răspuns: ***"Mergi la Betleem şi caută pe o sfântă fecioară, anume Paulina, care a zidit acolo o Sfântă biserică şi, mergând la dânsa, să-i spui toate cele ce ţi s-au întâmplat şi la dânsa poţi să te mântuieşti!".***

Femeia s-a sculat, s-a închinat şi a zis lui: ***"Roagă-te, părinte, pentru mine, păcătoasa!"***

Sfântul s-a sculat de la pământ cu multă durere trupească, i-a dat puţine finice pe cale, a scos-o din chilie, i-a arătat calea care duce spre Ierusalim şi i-a zis: ***"Mergi cu pace, femeie, şi mântuieşte-ţi sufletul, nevoindu-te prin pocăinţă, şi vezi să nu te mai întorci înapoi, pentru că nimeni, punând mâna pe plug şi căutând înapoi, nu este îndreptat în împărăţia lui Dumnezeu. Singură, deci, să iei aminte ca să nu fi batjocorită iarăşi de vrăjmaşul, ci neslăbindu-te, să petreci întru pocăinţă, pentru că Dumnezeu primeşte pe cei ce se pocăiesc".***

Ea, auzind acestea, mai mult şi-a lungit plângerea, zicând: ***"Nădăjduiesc şi eu spre Acela, spre Care au nădăjduit neamurile şi nu s-au ruşinat. Nădăjduiesc că de acum diavolul nu va mai avea parte de mine".***

Fericitul Martinian, însemnând-o cu semnul crucii, i-a zis: ***"Domnul Dumnezeul meu să-ţi păzească sufletul şi să te ferească până la sfârşit".***

Astfel femeia, închinându-se robului lui Dumnezeu, s-a dus, iar sfântul, întorcându-se în chilia sa, a căzut la pământ, suspinând şi rugându-se.

Ea mergea plângând şi rugându-se lui Dumnezeu, ca s-o povăţuiască la mântuire. Mergând o zi, a sosit noaptea şi neputând să treacă lăţimea pustiei şi lungimea căii, a rămas la un loc unde a înserat. Dimineaţa, sculându-se, iarăşi mergea tânguindu-se şi rugându-se şi a ajuns la Betleem seara, foarte târziu, unde a intrat în mănăstirea fecioarei Paulina, căreia, închinându-se, i-a spus cu de-amănuntul toate cele ce făcuse.

Paulina, auzind acestea, a prea mărit pe iubitorul de oameni Dumnezeu şi a primit-o tânguindu-se. Apoi în toate zilele o învăţa pe ea, povăţuind-o la mântuire.

Iar ea atât de mult se nevoia în postire, încât de multe ori fericita Paulina îi spunea: "Cruţă-ţi trupul tău, fiică, ca să nu slăbească, ci să ai nevoinţa până la sfârşit".

Dar ea mai mult petrecea întru pustniceştile osteneli. La sfârşitul zilelor sale, fericita Zoe - că astfel era numele ei - a cerut de la Dumnezeu acest dar, ca să o adevereze dacă este primită pocăinţa ei.

Iar iubitorul de oameni Dumnezeu, spre încredinţarea milei sale, i-a dat darul tămăduirii.

&&&

Într-una din zile o femeie ce o dureau cumplit ochii, a venit în mănăstire să câştige tămăduire.

Iar fericita Paulina, vrând să încerce pocăinţa Zoei, i-a zis: "Roagă-te, fiică, pentru această femeie, că doar prin rugăciunile tale Domnul îi va da tămăduire".

Deci, rugându-se Zoe pentru cea bolnavă, în puţine zile i-a tămăduit ochii şi aceea s-a făcut călugăriţă în mănăstirea lor.

Fericita Zoe a împlinit 12 ani în pocăinţă şi a adormit cu pace întru Domnul. Dar în toţi anii întoarcerii sale n-a băut nici vin, nici a gustat unt, nici poame, fără numai pâine şi apă, uneori, după două zile. Apoi odihna ei era pe pământul gol. Aceasta era nevoinţa sfintei şi astfel a fost sfârşitul ei.

Acum iarăşi să ne întoarcem la minunata povestire a Cuviosului Martinian.

Fericitul Martinian, după şapte luni, abia tămăduindu-se de rănile ce le făcuse din arderea focului, a început a gândi în sine, zicând: ***"De nu mă voi duce de aici în loc neştiut, nu mă va lăsa vicleanul vrăjmaş şi nu-mi va da odihnă. Drept aceea, de acum mi se cade ca în locul acela să locuiesc, unde va fi cu neputinţă să vie parte femeiască."***

Astfel gândind, s-a sculat şi s-a rugat, zicând: ***"Stăpâne al cerului şi al pământului şi Făcătorule al mării, dă-mi cele folositoare, nu mă părăsi pe mine şi să nu laşi sufletul meu să piară până în sfârşit, ci ajută-mă, Doamne, Dumnezeul puterilor şi fii mie cale, viaţă, toiag, traistă şi pâine!"*** Acestea zicând şi îngrădindu-se cu semnul crucii, a ieşit din chilia sa şi a mers la mare.

Văzându-l diavolul ieşind, a strigat: "Îmbărbătează-se puterile mele şi să fie numele meu luminat, că am putut a te birui, de vreme ce din chilie te-am izgonit şi trupul tău cu foc ţi-am ars şi robit te-am făcut". Apoi iarăşi a zis: "Ce, Martiniane, fugi de aici? Oriunde vei merge te voi goni de pretutindeni. Oriunde ai voi să locuieşti, nu te voi lăsa până ce desăvârşit te voi birui şi netrebnic te voi face".

Iar fericitul i-a răspuns: ***"Neputinciosule, ticălosule, oare ţi se pare că tu m-ai gonit din preajma ta sau socoteşti ca lenevindu-mă am ieşit? Nu, ci pentru aceea am ieşit ca pe tine mai mult să te biruiesc".***

Şi iarăşi i-a zis: ***"Dacă nu-ţi ajunge cea dintâi şi a doua ispită, ce ai adus asupra mea, apoi vino şi a treia oară cu meşteşugul tău şi de câte ori vei vrea. Căci lucrarea ta cea vicleană am stricat-o cu ajutorul lui Dumnezeu, Căruia I-am şi adus pătimirea mea. Drept aceea şi femeia pe care tu ai îndemnat-o asupra mea, te socoteşte acum ca pe un fum şi nor, spre a călca necuratele şi cu meşteşug puterile tale. Să nu îndrăzneşti de acum înainte să te apropii de umbra ei!"*** Acestea grăind sfântul, s-a depărtat diavolul de la dânsul.

Fericitul a început a cânta psalmul: ***"Să se scoale Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui şi să fugă de la faţa Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul".*** Acestea cântând, mergea spre calea ce ducea la mare.

***

Sosind la mal a aflat un corăbier temător de Dumnezeu şi, apropiindu-se, i-a zis: ***"Frate, nu ştii vreo insulă mică undeva, în mijlocul mării, în care nimeni nu locuieşte?"***

Corăbierul i-a zis: "Pentru ce întrebi de aceasta şi ce voieşti?"
Fericitul i-a răspuns: ***"Vreau să mă depărtez de lumea cea deşartă şi să mă liniştesc, dar nu aflu loc în care să mă liniştesc, să mă odihnesc şi să scap de smintelile diavolului".***

Iar el a zis: "Este un loc înfricoşat în mijlocul mării, adică o piatră, de pe care nu se poate vedea nicidecum uscatul".

Fericitul a răspuns: ***"Un loc ca acela mult iubesc şi doresc şi o petrecere ca aceea, unde n-ar putea să vie parte femeiască".***

Zis-a lui corăbierul: "Şi de unde vei avea hrana ta?"

Iar fericitul i-a zis: ***"Aşezământ voi pune între mine şi tine, ca tu să-mi aduci hrana, iar eu mă voi ruga lui Dumnezeu pentru tine. Deci, să-mi aduci stâlpări de finic ca să lucrez cu mâinile mele împletituri, iar tu, luând lucrul mâinilor mele, îl vei vinde şi pentru acela, cumpărând pâine, îmi vei aduce. Asemenea îmi vei aduce apă într-un vas şi vei veni de 2-3 ori pe an, aducându-mi pâine şi apă".***

Aceasta auzind, corăbierul a înţeles că bărbatul acesta este duhovnicesc şi a făgăduit să-i facă toate voile. Suindu-se cu dânsul în corăbioară, au plutit spre acel loc. Apoi suflând vânt prielnic, au ajuns spre seară la locul acela.

Fericitul, văzând locul cel plăcut lui, s-a bucurat cu sufletul şi a lăudat pe Dumnezeu, iar pe corăbier binecuvântându-l, s-a suit pe o piatră şi a cântat: ***"Am aşteptat pe Domnul care a căutat spre mine şi a auzit rugăciunea mea; apoi m-a scos din groapa patimilor şi din noroi; şi a pus pe piatră picioarele mele, îndreptând paşii mei".***

Sfârşind psalmul şi rugându-se, a zis corăbierului: ***"Mergi în pace, frate şi adu-mi pâine, apă, stâlpări, ca să lucrez coşniţe".***

Corăbierul a zis: "De vei voi, îţi voi aduce şi lemne ca să-ţi faci o colibă mică".

Fericitul, însă, n-a voit şi şedea pe piatră arzând de zăduful zilei şi suferind de răceala nopţii.

Iar corăbierul îi aducea de 2-3 ori pe an pâine, apă, precum i-a poruncit fericitul.

Deci a petrecut Cuviosul Martinian în acea viaţă, scăpând de lume, şi lăuda pe Dumnezeu ziua şi noaptea, fiind întru dumnezeiasca gândire cea neîncetată.

Vicleanul diavol nici acolo n-a încetat a da război asupra cuviosului, ci a început a-i face supărare.

Într-o noapte, tulburându-se marea şi ridicând valurile şi înălţându-se peste capul lui ca la 15 coţi, striga diavolul: "Iată acum te voi îneca, Martiniane".

Iar el fără frică i-a zis: ***"Neputinciosule, ticălosule, pentru ce te osteneşti nebuneşte? Căci pe mine nălucirile tale nu mă înfricoşează, nici îngrozirile tale nu mă tulbură, pentru că eu nădăjduiesc spre Domnul meu Iisus Hristos şi printr-Însul te voi ruşina desăvârşit".***

Acestea zicând, a început a cânta: "Mântuieşte-mă Dumnezeule, că a intrat apă până în sufletul meu, afundatu-m-am în noroiul adâncului mării şi viforul m-a potopit". Sfârşind psalmul, a început a zice: ***"Doamne Iisuse Hristoase, Unul Născut al Tatălui celui nevăzut, Cel Care Te-ai pogorât pe pământ pentru mântuirea noastră, Cel ce cerţi marea şi porunceşti vânturilor şi toate ascultă de frica Ta; ascultă-mă, Stăpâne, în ceasul acesta, potoleşte ispita ce s-a ridicat asupra mea, căci toate sunt Ţie cu putinţă Doamne".***

Grăind sfântul astfel, diavolul s-a făcut nevăzut, iar ***fericitul a rămas fără de vătămare şi a trăit pe piatra aceea şase ani, răbdând toată nevoia văzduhului pentru mântuirea sa.***

Nici aşa, însă, n-a încetat diavolul, scornind asupra lui ispite, căci vicleanul a adus sfântului altă supărare, mai grea decât cele dinainte.

***

Într-una din zile, diavolul văzând o corabie plutind pe mare, în care erau bărbaţi şi femei, a ridicat vânt şi vifor asupra acelei corăbii şi lovind-o de o piatră a spart-o, iar pe toţi cei ce se aflau în corabie i-a înecat. Numai o fecioară a putut lua o scândură şi a plutit pe ea, spre piatra aceea pe care şedea fericitul Martinian şi, apucându-se acea fecioară de piatră, a început a striga: *"Miluieşte-mă, robul lui Dumnezeu, şi dă-mi mâna, mântuieşte-mă de apele acestea şi nu mă lasa să pier în adâncul acesta"*.

Fericitul, văzând-o că nu are de nicăieri mântuire, a zis zâmbind: ***"Şi acesta este meşteşugul tău, diavole, dar nu vei birui hotărârea mea".***

Şi gândea în sine, zicând: ***"Vai mie păcătosul, că iarăşi a venit ispita înaintea sufletului meu; deci ce voi face? De nu-i voi da mâna şi nu o voi scoate din apă, apoi se va îneca şi va fi păcatul asupra sufletului meu şi ca un ucigaş voi fi eu, iar de o voi scoate, apoi nu se poate să fiu cu dânsa aici. Cu adevărat, mai cumplită îmi este această primejdie şi mai rea ispita decât cea dintâi. Pentru că de aceea puteam fugi, fiind pe pământ, iar de aceasta nu pot să scap, de vreme ce numai singur acest loc mic este în mijlocul apelor şi nu se poate scăpa de această primejdie".***

Deci, întinzând mâinile spre cer, a zis: ***"Doamne, nu mă lasa să pier, ci rânduieşte cele de folos sufletului meu".*** Zicând acestea i-a dat mâna şi a scos-o din apă la uscat. Apoi, văzând-o că era frumoasă, a zis către dânsa: ***"Cu adevărat nu va putea fi finul cu focul împreună şi nu este cu putinţă ca eu şi tu să petrecem împreună. Deci, să rămâi tu aici şi nu te teme, căci ai pâine şi apă să mănânci şi să bei, ca şi mine, şi-ţi va ajunge până ce va veni aici un corăbier, care va aduce pâine şi apă. Iată sunt încă două luni până la acea vreme, în care el va veni aici, să-i spui lucrul cum s-a întâmplat şi acela te va scoate de aici".***

Acestea zicând, sfântul a însemnat marea cu semnul crucii, şi s-a rugat: ***"Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce ai certat marea şi vânturile, care Te ascultă cu cutremur, caută spre mine şi mă miluieşte şi nu mă lăsa să pier. Căci iată în numele Tău mă voi arunca în mare, că mai bine îmi este să mor în mare, decât să mă lipesc de femeie, prin patimă trupească".***

Şi, întorcându-se spre fecioară, i-a zis: "***Mântuieşte-te, fecioară, şi Dumnezeu să-ţi păzească sufletul tău de toate asupririle vrăjmaşului şi să te ferească până la sfârşit".*** Acestea zicând, s-a aruncat în mare şi a început a înota.

Îndată, după rânduiala lui Dumnezeu, l-au luat doi delfini pe spatele lor şi-l purtau; iar fecioara, văzându-l ducându-se pe deasupra apei, privea la dânsul până ce a pierit din ochii ei şi a fost dus fericitul de acei doi delfini la uscat.

Ieşind pe pământ s-a rugat Domnului, zicând: ***"Te laud pe Tine, Doamne, Dumnezeul meu, că ai arătat mila Ta spre mine nevrednicul, dar nu mă lăsa până la sfârşit, Iubitorule de oameni".*** Şi-şi zicea în sine: ***"Ce să fac nu ştiu, căci în munţi şi în pustietăţi nu mă lasă diavoleasca vrăjmăşie; căci iată şi în mare nu m-au lăsat. Nu ştiu ce voi face".*** De acum este bine să învăţ cuvintele Evangheliei şi să le fac pe ele pentru că Domnul învaţă astfel: ***"Când vă vor goni din cetatea aceasta, fugiţi în cealaltă, căci, amin grăiesc vouă, nu veţi sfârşi cetăţile lui Israel".***

Acestea zicând a început a umbla din loc în loc şi din cetate în cetate, înstrăinându-se şi zicând în sine: ***"Fugi, Martiniane, ca să nu te ajungă ispita!"***

Astfel fugind şi gonindu-se pe sine îşi sfârşea zilele. Iar în fuga aceea n-a purtat nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici două haine, nici bani la brâu şi nimic spre trebuinţă trupească. Oriunde intra în cetate sau în sat, întreba cine este acolo om bun şi găzduia la dânsul, primind hrană, iar unde îl ajungea noaptea, ori în pustie, ori la câmp, acolo petrecea odihnindu-se puţin.

Doi ani cutreierând astfel, a trecut 164 de cetăţi şi la sfârşit a mers la Atena, unde s-au descoperit de la Dumnezeu episcopului atenienilor toate cele despre fericitul Martinian.

Apoi Cuviosul, cunoscând vremea sfârşitului său şi îmbolnăvindu-se, a intrat în biserică şi culcându-se pe pământ, a zis celor ce erau acolo: ***"Chemaţi la mine degrabă pe episcop"*** dar aceia îl socoteau nebun.

Apoi, el iarăşi rugându-i, l-au ascultat şi ducându-se au spus episcopului, zicându-i: "Un om oarecare zace în biserică, nu ştim, nebun este sau nu, şi zice: să chemaţi pe episcop la mine".

Episcopul le-a zis: "Voi sunteţi nebuni, iar acela este mai bun decât mine!"

Sculându-se cu sârguinţă, s-a dus în biserică, iar fericitul, văzând pe episcop, nu putea să se scoale înaintea lui ci întindea spre dânsul mâinile sale, dând vrednica cinste arhiereului lui Dumnezeu.

Iar episcopul mai mare cinste îi făcea lui, zicând: "De mult mi-a făgăduit Dumnezeu că o să-mi arate pe robul său şi acum a împlinit ceea ce a făgăduit. Deci tu, când te vei sălăşlui în cereasca Împărăţie, adu-ţi aminte şi de sufletul meu, rogu-mă ţie!"

Iar fericitul i-a răspuns: ***"Binecuvântează, părinte, şi te roagă lui Dumnezeu pentru mine, ca să aflu îndrăzneală când voi sta înaintea dreptei Lui judecăţi".***

Acestea zicând şi-a ridicat ochii spre cer şi a zis: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, în mâinile Tale îmi dau sufletul meu".***

Apoi, făcându-şi semnul crucii, a zis episcopului: ***"Părinte, dă-mă lui Dumnezeu".***

Atunci a început faţa lui a zâmbi şi aşa, veselindu-se sufletul său, s-a despărţit de trupul cel mult chinuit şi s-a dus în mâinile lui Dumnezeu.

Deci, Cuviosul Martinian s-a odihnit întru Domnul, bine sfârşindu-şi alergarea şi păzindu-şi credinţa, a luat cununa cea gătită lui în cereasca Împărăţie, iar episcopul a îngropat sfântul lui trup în biserică, cu mare cinste.

Cine nu se va minuna de acest nevoitor viteaz şi cine nu va ferici răbdarea lui nebiruită şi viaţa lui cea cu bună îndrăzneală? Cum până în sfârşit s-a nevoit pentru mântuirea sufletului şi prin mucenicie aducându-se Domnului.

Pentru că, nefiind atunci prigonire asupra creştinilor, singur şi-a aflat mucenicie şi pe faţă cu diavolul s-a luptat şi a călcat vicleşugul lui. Singur şi-a fost prigonitor, judecător şi muncitor, făcându-şi chinuire de bună voie.

Cu adevărat se cuvine a-l numi mucenic şi viteaz pătimitor, căci de foc n-a băgat seama şi prin focul cel vremelnic a stins focul cel veşnic. Diavolul a pornit asupra lui pe femeie, iar el, prin rugăciunile sale, a făcut-o roaba lui Dumnezeu.

Dar se cuvine nouă ca şi despre fecioara aceea, care a rămas pe piatră în mare, să povestim cum şi-a dus viaţa sa şi în ce fel a câştigat-o. Căci rugăciunea fericitului Martinian pentru dânsa nu a fost în zadar.

***

Rămânând pe piatră fecioara aceea, primea pâine şi apa precum i-a poruncit ei fericitul Martinian.

Iar corăbierul care îi aducea fericitului pâine şi apă la două luni o dată, venind după obicei cu corăbioara la piatră, a văzut în locul monahului pe fecioară şi, socotind că este nălucire, s-a temut şi a început a se depărta de piatră.

Iar ea a strigat: *"Nu te teme, frate, că femeie sunt cu adevărat şi creştină. Apropie-te de mine ca să-ţi spun un lucru".*

Iar el, necrezând-o pe ea şi temându-se, îl ruga, zicându-i: *"Aşa mă jur pe Împăratul Hristos, că sunt creştină, nu te teme de mine, ci vino aproape şi-ţi voi spune ce s-a întâmplat".*

Atunci omul, stând lângă piatră cu corăbioara, a zis către dânsa: "Unde este monahul care a fost aici? Unde s-a dus de aici şi pe tine cine te-a adus şi te-a suit pe această piatră?"

Fecioara, făcându-şi cruce, a început a povesti cele ce s-au întâmplat.

Auzindu-le pe toate, corăbierul se miră foarte mult şi a zis către dânsa: "Vino să te duc de aici în cetatea ta".

Iar ea i-a răspuns: *"Ba nu, frate, mă rog ţie să nu mă scoţi de aici, ci să faci cu mine iubire de oameni şi, ducându-te în sat, să-mi aduci o haină bărbătească de lână, pâine şi apă, precum aduceai fericitului părinte şi aceeaşi răsplătire vei lua de la Stăpânul Hristos, pentru că la El nu este deosebire între parte bărbătească şi parte femeiască, precum zice apostolul: "Voi toţi, una sunteţi întru Hristos". Nu te îngreţoşa de mine, păcătoasa, care voi să mă mântuiesc. Că de n-ar fi voit Dumnezeu să mă mântuiască, nu m-ar fi aruncat pe piatra aceasta. Nici tu să nu mă dispreţuieşti că sunt femeie. Adu-ţi aminte că Dumnezeu a creat pe Adam şi pe Eva şi la sfârşitul zilelor S-a arătat lumii, născându-Se din Preacurata Fecioară Maria, Născătoare de Dumnezeu. Deci, fii şi către mine bun, precum ai fost prea cuviosului părinte şi, ducându-te acasă, să-mi aduci, precum ţi-am spus, o haină bărbătească de lână, pâine şi apă, şi să-mi aduci şi lână ca să lucrez cu mâinile mele. Adu pe femeia ta aici, că ea mă va îmbrăca în haina cea bărbătească şi-mi va porunci cum să lucrez, iar Domnul Dumnezeul meu să fie cu tine în toate zilele vieţii tale şi să-ţi dea din acest veac şi în cel ce va să vie, daruri, milă şi iertare de păcate".*

Corăbierul a zis către dânsa: "Pe toate câte îmi porunceşti mie, eu le voi face, numai tu întăreşte-te şi Dumnezeu va împlini dorinţa ta". Acestea zicându-le, a

plecat corăbierul şi s-a întors acasă. După două zile, luând pe femeia sa şi toate cele poruncite de fecioară, a venit la dânsa. Apoi, ieşind din corăbioară, femeia s-a suit pe piatră şi s-au sărutat amândouă. După aceea, mergând femeia, a luat cu bărbatul său toate cele de pe corabie, iar fecioara a rugat pe bărbat să se depărteze puţin, până ce se va îmbrăca în haina cea bărbătească şi s-a rugat, zicând: *"Doamne Dumnezeule, Cel ce ai ascultat pe toţi sfinţii tăi din veac, ascultă-mă şi pe mine păcătoasa şi săvârşeşte în acest loc şi în acest chip bărbătesc alegerea mea, fără de poticnire. Păzeşte-mi sufletul, întăreşte-mi inima şi puternic să faci trupul meu şi-mi povăţuieşte sufletul meu spre bună plăcerea Ta, iar celor ce-mi slujesc dă-le plata cea veşnică, că bine eşti cuvântat în veci. Amin".*

După aceasta, a zis femeii: *"Rogu-mă ţie, femeie, când îmi veţi aduce pâine şi apa să-mi aduceţi şi lână, ca în zadar să nu mănânc pâinea voastră, iar hainele mele să le iei tu întru pomenirea smereniei mele!"*

Acestea zicând, i-a eliberat cu pace. Într-acea lună a venit la dânsa iarăşi acea femeie cu bărbatul său şi i-a adus hrană.

Iar fericita fecioară se veselea şi lăuda pe Dumnezeu pentru o viaţă ca aceea, făcând 12 rugăciuni pe zi, iar noaptea 24; hrana ei era o bucată de pâine la două zile. Astfel, Domnul, întărind-o şi păzind-o, şi-a săvârşit bine alegerea vieţii sale.

Când s-a suit pe piatră avea 25 de ani, iar pe piatră a vieţuit şase ani. După aceasta, cu două luni înaintea venirii corăbierului şi a femeii sale, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului. Numele ei era Fotinia.

Trecând două luni după sfârşitul acestei Sfinte fecioare Fotinia, a venit corăbierul cu femeia sa şi a găsit-o moartă, având mâinile aşezate în semnul crucii, gura bine strânsă, ochii închişi şi faţa luminoasă, ca şi cum dormea. Apoi s-a închinat sfântului ei trup şi, luându-l ca pe o frumoasă floare de dimineaţă, l-au pus în corabie şi a plutit spre cetatea Cezareei din Palestina.

Apoi s-au descoperit în vedenie corăbierului toate cele despre această sfântă fecioară şi, mergând la episcopul Cezareei, i-a spus despre viaţa ei îmbunătăţită.

Atunci episcopul, cu tot clerul, a îngropat-o cu cinste la loc sfânt, cu psalmi şi cu cântări, cu lumânări şi cu tămâieri, slăvind pe Iisus Hristos, Domnul nostru, Căruia I se cuvine cinstea şi slava împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Martinian - drumul spre sfințenie

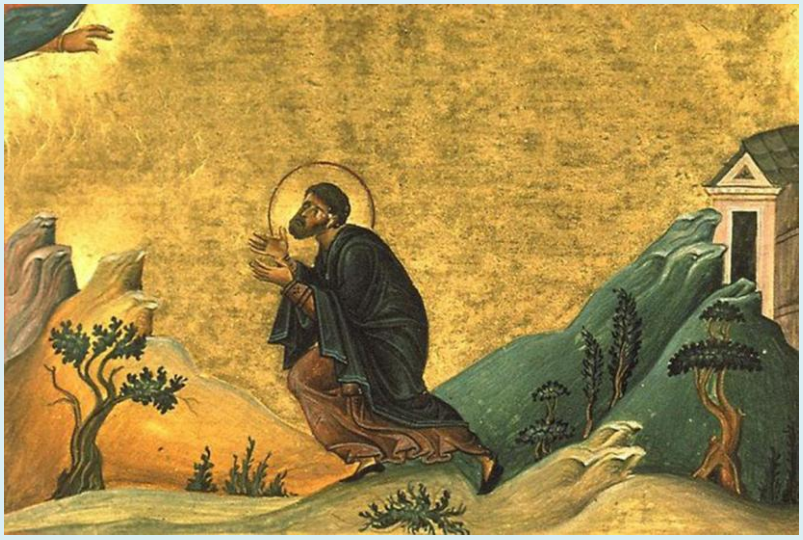

Viețuind din copilărie bineplăcut Domnului, Sfântul Martinian a dus luptă grea cu diavolul, căci era fecior și frumos și, chiar dacă s-a nevoit în pustie, vrăjmașul a găsit căi prin care să îi trimită femei, cu gând să-l amăgească la păcat. Dar Sfântul Martinian nu doar că s-a aruncat în foc și în mare ca să scape de ele, ci le-a și condus pe acele femei la viață sfântă, surpând împreună cursele vrăjmașului.

***

Copil fiind, Sfântul Martinian se diferența față de cei de vârsta lui, căci nu își umplea timpul cu jocuri și distracții, ci petrecea în rugăciune și cu inima curată. La 18 ani a plecat în muntele Corabiei, în apropiere de Cezareea Palestinei, loc în care a slujit în pustnicie Domnului vreme de 25 de ani. Pentru hotărârea și dragostea lui, Domnul i-a dat darul vindecărilor și al izgonirii duhurilor viclene, așa că sfântul era căutat de mulți oameni aflați în suferință și care aveau nevoie de ajutorul și rugăciunile lui.

Auzindu-se peste tot de măreția tânărului, o desfrânată din cetate, pe nume Zoe, și-a pus în gând să-l ispitească, pentru a vedea dacă este într-adevăr așa de curat precum pare. Și deghizându-se într-o femeie săracă și rătăcită, l-a rugat să o primească în chilia lui, peste noapte. Sfântul, văzând primejdia, dar fiindu-i și milă de ea, a fost de acord ca femeia să doarmă o seară acolo, lăsând-o în chilia din față, iar el mergând în cea din spate.

Femeia, vicleană, a doua zi și-a schimbat hainele, împodobindu-se, și îl îndemna pe sfânt să cadă în păcat cu ea. Deși acesta s-a tulburat și plănuia să facă acest lucru, Domnul nu l-a lăsat, ci i-a dat gândul de a se arunca în foc, pentru a-și convinge trupul că asta îl aștepta, focul veșnic, de va cădea în păcat.

Și văzându-l femeia cum se pocăiește, s-a trezit din plasa vrăjmașului și cerându-i iertare cu lacrimi, a plecat la Betleem și s-a nevoit 12 ani în mănăstire, postind aspru, până când Domnul i-a dat darul vindecării și apoi a luat-o la El.

După șapte luni, timp în care rănile s-au vindecat, Sfântul Martinian a decis să plece de acolo în largul mării, pe o piatră, unde să nu mai poată ajunge vreodată femeile la el. Ajutat de un corăbier, a ajuns pe piatra unde a stat șase ani, primind doar de două-trei ori pe an apă și pâine, în schimbul coșurilor pe care le împletea. Diavolul nu se lăsa însă, căci după ce l-a speriat cu niște valuri uriașe și tot nu a reușit să îl întoarcă pe sfânt din calea lui, i-a gătit altă ispită, înecându-i pe toți oamenii de pe o corabie, afară de o femeie care îi cerea Sfântului Martinian să o urce pe piatra pe care stătea el, ca să o scape de la moarte. Sfântul, înțelegând capcana, a ajutat-o pe femeie, după care s-a aruncat în mare, cu gândul că îi e mai bine să moară, decât să păcătuiască. Dar au venit doi delfini și l-au purtat pe spatele lor, până când a ajuns la țărm.

Sfântul a umblat din cetate în cetate, fugind de ispită, iar după 164 de cetăți a ajuns în Atena, acolo unde Domnul i-a descoperit episcopului cine este Sfântul Martinian și care fusese nevoința lui. Și imediat sfântul s-a îmbolnăvit și a căzut în biserică, chemându-l pe episcop să îi citească ultimele rugăciuni. Așa și-a dat cuviosul Martinian sufletul în mâinile Domnului, fiindu-i luminată fața și zâmbind ca unul care luase cununa biruinței. Trupul său a fost îngropat cu cinste în biserică.

Iar Fotinia, fecioara rămasă pe piatră în locul sfântului, l-a rugat pe corăbier să îi aducă haine bărbătești și a viețuit pe stânca aceea încă șase ani, în rugăciune, până când Domnul a luat-o și pe ea la El. Venind corăbierul peste două luni de la moartea ei, i-a găsit trupul luminat și l-a dus în Cezareea Palestinei, unde episcopul l-a îngropat, de asemenea, cu cinste.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Martinian

În această lună (februarie), ziua a treisprezecea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Martinian.

Prea cuviosul Martinian a fost din Cezareea Palestinei şi a început sihăstrească trăire pe când era în vârstă de optsprezece ani, petrecând prin pustii şi prin munţi.

Şi plinind în sihăstrie douăzeci şi cinci de ani, printre alte multe ispite a fost supus şi la această ispită a celui viclean: o femeie desfrânată, îmbrăcându-se în haine de om sărac, a venit la muntele acela unde se găsea sfântul; şi dacă a înserat, a început a plânge, ca şi cum adică s-ar fi rătăcit şi s-ar fi temut să nu o mănânce fiarele, dacă ar rămâne afară. Deci se ruga de sfânt să o primească înăuntru în chilie şi să nu o lase să fie mâncată de fiare. Iar el văzând că nu este cu putinţă a o lăsa afară, a primit-o înăuntru, şi el se duse în chilia cea mai ascunsă a lui.

Iar dimineaţa, văzând-o cuviosul schimbată la înfăţişare (căci purta acum îmbrăcăminte femeiască frumoasă, cu care se împodobise peste noapte), a întrebat-o cine este şi pentru ce a venit acolo.

Dar ea, fără de ruşine, a zis: pentru tine! Şi defăimând viaţa sihăstrească, şi adăugând că toţi drepţii cei de sub Lege s-au bucurat de petrecerea laolaltă cu femeile, îl îndemna să se apropie de ea.

Cuviosul puţin câte puţin îndemnându-se şi subjugat fiind, era gata să cadă în păcat; dar gândindu-se în ce chip ar putea rămâne ascunsă fapta aceasta dacă ar săvârşi-o, mai înainte de a cădea în păcat, a fost tras înapoi de la cădere, prin dumnezeiescul har. Şi, aprinzând multe găteje, a sărit în mijlocul focului,

dojenindu-se şi zicându-şi: de vei putea să rabzi, Martiniane, focul gheenei, lăsându-te în voia poftei ruşinoase, supune-te femeii. Şi aşa arzându-se pe sine şi smerind sălbăticia trupului, pe femeia, care se înţelepţise văzând acestea, a trimis-o la mănăstire.

Iar el, vindecându-se de rănile focului şi fiind dus cu barca de un corăbier, a ajuns la o stâncă din mare, care era depărtată de uscat cale de o zi, şi a locuit zece ani acolo, fiind hrănit de acel corăbier. Şi iarăşi a plecat şi de acolo, pentru că o fată scăpată pe o scândură dintr-un naufragiu a ajuns până la stânca pe care se găsea el. Cuviosul scoţând-o din mare, a plecat de acolo zicând că nu poate sta laolaltă iarba uscată cu focul. Şi sărind în mare, cu ajutorul unor delfini, care l-au luat pe spate, a ajuns la uscat.

De acolo a trecut prin mai multe cetăţi zicând: fugi Martiniane, ca nu cumva iarăşi să te ajungă ispita (căci aşa hotărâse să-şi petreacă şi cealaltă rămăşită a vieţii), a sosit la Atena. Şi aici a adormit în Domnul, învrednicindu-se a fi îngropat cu mare cinste de episcopul locului şi de tot poporul.

Iar despre cele două femei, se zice că: cea dintâi s-a dus la mănăstire şi trăind acolo în curăţie, s-a învrednicit de a face minuni; iar cea de a doua, a rămas pe acea stâncă din mare până la sfârşitul vieţii, îmbrăcată cu hainele bărbăteşti, pe care i le-a dat corăbierul.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Martinian

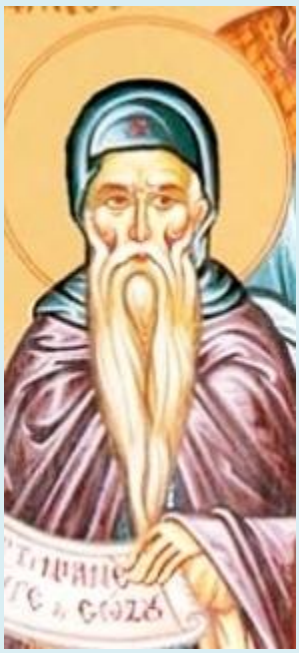

Sfântul cuvios Martinian era din Cezareea Palestinei şi s-a născut pe vremea împăratului Constanţiu (337-361), fiul marelui Constantin. La 18 ani, Sfântul Martinian, părăsind casa părintească, s-a retras într-o peşteră, unde a trăit 25 de ani, primind darul facerii de minuni. Şi mulţi veneau şi se foloseau de cuvintele, rugăciunile şi de sfaturile lui cele înţelepte.

În acea vreme, o femeie desfrânată pe care o chema Zoe le-a zis oamenilor care-l lăudau pe cuviosul Martinian: „Pentru ce găsiţi vrednică de laudă viaţa lui? Că neputând înfrânge patimile trupului şi ispitele vieţuirii cu oamenii, de aceea a fugit el în pustie, unde nu are lupta cu ispitele. Că unde nu-i foc, nu arde fânul. Deci, de voi merge eu la dânsul şi fiind eu cu dânsul, de nu se va clătina, atunci se va adeveri că este cu adevărat om fără prihană”. Astfel, îmbrăcată în haine sărăcăcioase (şi cu cele frumoase în traistă), dorind să-l ducă în ispită, Zoe a venit la Martinian.

Din milă, cuviosul a primit-o, dar dimineaţă, când s-a trezit, femeia era schimbată şi împodobită. Zoe l-a ispitit pe acesta, dar fiind ceasul când credincioşii veneau la el, a ieşit afară să-i întâmpine. Aşa, harul lui Dumnezeu i-a schimbat gândul, şi făcând el un foc, s-a aruncat în el, spunându-şi că focul iadului este mult mai greu de suportat.

Atunci, Zoe s-a pocăit, iar sfântul a trimis-o la Mănăstirea Sfintei Paula din Betleem.

Următorii 10 ani Martinian i-a trăit pe o insulă, dar şi aici a venit o femeie, Fotini, singura supravieţuitoare a unei furtuni. I-a lăsat hrana şi adăpostul său, iar el s-a aruncat în mare, ducându-l la uscat doi delfini.

A trăit în pribegie restul vieţii, dându-şi sufletul în mâinile Domnului, în biserica din Atena, în faţa episcopului.

Şi Zoe şi Fotini au dobândit de la Duhul Sfânt semnele sfinţeniei.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Martinian din Cezareea Palestinei

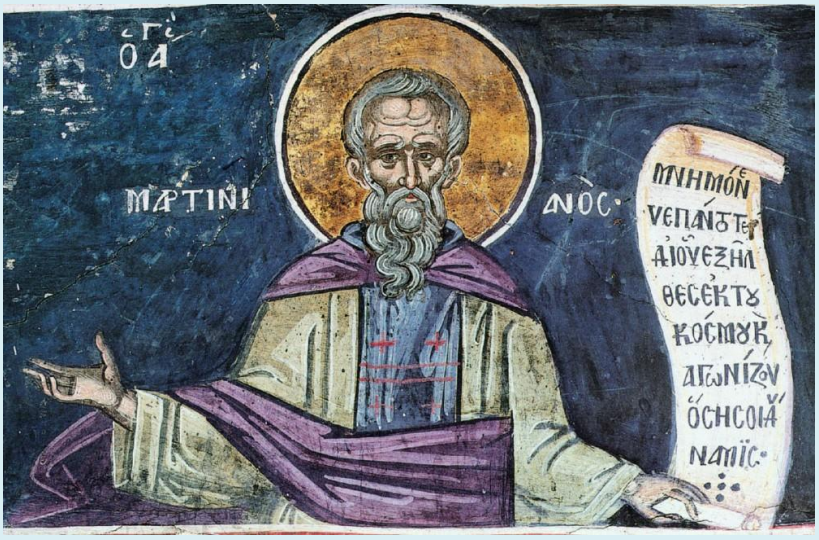

Cuviosul Martinian (începutul secolului V) - S-a născut în vremea împăratului Constanţiu (337-361), în cetatea Cesareea Palestinei. A devenit sihastru la vârsta de 18 ani şi s-a aşezat într-o chilie pe muntele numit Locul Corabiei. După 25 de ani de viaţă pustnicească a primit darul tămăduirilor.

Printre multe alte ispite, a fost ademenit de diavol, care a luat chipul unei femei. A biruit ispita, iar acea femeie s-a pocăit şi a intrat la Mănăstirea Sfintei Paulina din Betleem.

După aceasta, a plecat pe o stâncă din mare, unde a locuit zece ani, fiind hrănit de un corăbier.

A plecat de acolo, pentru că o fată scăpată dintr-un naufragiu a ajuns pe aceeaşi stâncă cu el. Cu ajutorul unor delfini, a ajuns la uscat şi s-a stabilit la Atena, unde a murit şi a fost îngropat cu mare cinste de episcopul locului.

Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Martinian

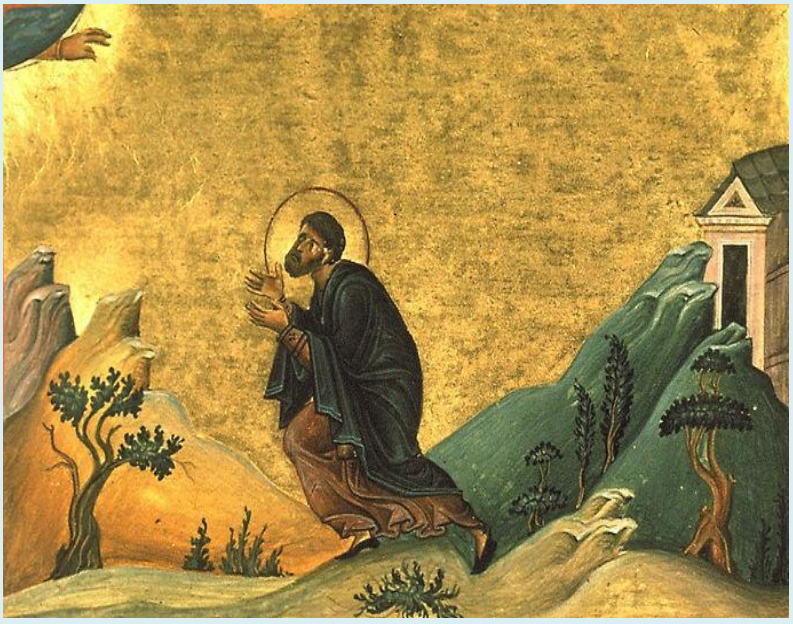

Luna februarie în 13 zile: pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Martinian.

Acesta a fost din Cezareea Palestinei şi a trăit pe vremea împărăției lui Constanţiu, fiul marelui Constantin (337-361). Încă de pe când era de 18 ani, Sfântul Martinian, părăsind casa părintească, s-a retras către sihăstrie, locuind într-o peşteră de pe muntele Corabiei, din apropierea cetății şi ducând o viaţă pustnicească de osteneală, înfrânare şi de rugăciune.

Şi aşa trăind vreme de 25 ani, s-a dus vestea în tot ţinutul, până departe, de faptele şi de viaţa lui cea îmbunătăţită, că primise de la Hristos până şi darul facerii de minuni. Şi mulţi veneau şi se foloseau de cuvintele, rugăciunile şi de sfătuirile lui cele înțelepte.

Deci, între alte ispitiri, a îngăduit Dumnezeu, în viaţa sfântului şi o diavolească ispitire ca aceasta.

Că, auzind o femeie desfrânată, anume Zoe, cuvintele de laudă ce se spuneau, de către oamenii din Cezareea, despre viaţa Sfântului, a zis către dânşii: ***„Pentru ce găsiți vrednică de laudă viaţa lui? Că neputând înfrânge patimile trupului şi ispitele vieţuirii cu oamenii, de aceea a fugit el în pustie, unde nu are luptă cu ispitele. Că unde nu-i foc, nu arde fânul. Deci de voi merge eu la dânsul şi, fiind eu cu dânsul, de nu se va clătina, atunci se va adeveri că este, cu adevărat, om fără prihană.”***

Deci, s-a îmbrăcat ea în haine sărăcăcioase a luat într-o traistă hainele ei cele luminoase și ieșind din cetate, s-a dus la acel munte, unde era Sfântul. Iar dacă a înserat, a început vânt cu furtună și ploaie mare în noaptea aceea. Și s-a apropiat femeia de chilia Sfântului și a început a plânge, ca și când s-ar fi rătăcit și ca și când ar mânca-o fiarele, de-ar rămâne afară. Deci, se ruga de sfântul să o primească în chilia lui.

Drept aceea, cuviosul, văzând că este cu neputință a o lăsa afară, a primit-o înlăuntru, iar el s-a dus în încăperea din fundul chiliei.

Iar când a fost dimineață, văzând-o sfântul schimbată la haine și împodobită, a întrebat-o: ***„Cine ești și la ce ai venit?”***

Iar ea fără de rușine, a zis: ***„Pentru tine.”*** Și îndată a început a defăima viața monahilor, care îndeamnă pe creștini să fugă de însoțirea cu femei și zicând că însoțirea cu femei nu împiedică evlavia și adăugând că toți drepții Legii Vechi au fost căsătoriți. Deci, cu vorbe ca acestea, nerușinata îl îndemna la păcat.

Iar cuviosul, ascultând-o, se învoia puțin câte puțin, în inima sa, și cuprins fiind cu brațele și cu limba ei cea amăgitoare, sta aproape să cadă.

Dar era ceasul când credincioșii aveau obiceiul să vină la el pentru binecuvântare. Și, nevoind el să fie prins asupra păcatului, a ieșit afară din chilie să-i întâmpine. Și, fiind afară, darul lui Dumnezeu i-a schimbat gândul. Și, adunând multe grăteje și aprinzându-le în chilie, a sărit în mijlocul lor, dojenindu-se pe sine și zicându-și: ***„De vei putea, Martiniene, să rabzi focul ghenei, apropie-te de femeie și săvârșește păcatul. Dar cum vei răbda focul cel veșnic, dacă pe acesta nu-l poți răbda?”*** Și așa, arzându-se pe sine și-a smerit sălbăticia trupului.

Și s-a cutremurat desfrânata și îndată a înțeles greutatea păcatului. Și, cerând iertare, se ruga de sfântul s-o îndrepte și pe ea pe calea mântuirii.

Iar el, înţelepţind-o a trimis-o la Mănăstirea Sfintei Paula, din Betleem, unde s-a făcut monahie.

Deci, vindecându-se de rănile focului și înțelegând că lupta cu ispitele trupești cere să fugi din fața lor, Sfântul a mers la mare. Și, învoindu-se cu un corăbier, și-a părăsit chilia și s-a mutat pe o mică insulă, de piatră, foarte departe, în mijlocul mării, încât nu se vedea nicidecum uscatul. Și îi aducea corăbierul, de două sau trei ori pe an, pâine și apă și ramuri de finic, pentru împletiturile cu care își plătea puțina hrană ce i se aducea. Și, trăind așa zece ani, în multă liniște, a trebuit să plece şi de acolo.

Că, ridicându-se furtună pe mare, o corabie s-a spart de o stâncă, înecându-se toți cei care se aflau într-însa. Și n-a scăpat nimeni, în afară de o fată, ce se ținea de o scândură. Aceasta, văzând pe sfântul, îi cerea ajutor.

Și cuviosul scoțând-o din mare, deasupra pe piatră, îndată a lăsat fetei hrana și adăpostul său, iar el, zicându-și: ***„Fugi Martiniane, să nu te ajungă ispita”***, s-a aruncat în valuri, și sprijinit de niște delfini, a ieșit la uscat.

Dar acum era în mare nedumerire, în ce chip să-și petreacă cealaltă rămășiță a vieții lui. I s-a descoperit că nu se va izbăvi de ispite, decât pribegind din loc în loc, până la sfârșitul vieții.

Deci, pornind în pribegie și străbătând multe cetăți, a sosit și la Atena și, intrând în biserica cea mare de-acolo, s-a întins pe pământ și, de față fiind episcopul cetății, sfântul și-a dat în mâna lui Dumnezeu, sufletul său de mare nevoitor și mucenic al vieţii curate.

Și, se spune că și cele două femei, Zoe și Fotina, și-au săvârșit viața, dobândind de la Duhul Sfânt, semnele sfinţeniei.

Dumnezeului nostru, slavă !

Întru această zi, cuvânt din viața Sfântului Martin milostivul.

Sfântul Martin era de douăzeci de ani și Sfântul Botez încă nu-l primise. Și acest fel de viață avea, că nimic nu păstra pentru sine, ci toate le împărțea ca milostenie săracilor. Și, după ce nu i-a mai rămas lui nimic, fără numai un cuțit și o haină, și, fiind și o iarnă aspră, cu ger mare, l-a întâmpinat pe el un sărac la porțile cetății, care ruga, pe cei ce treceau, să-l miluiască. Iar aceia, trecând toți pe alăturea, nu i-au dat lui nimic. Deci, s-a mâhnit Martin, că n-a miluit nimeni pe săracul acela; și nu știa ce să facă, pentru că nu avea altă haină, fără numai aceea, întru care era îmbrăcat. Deci, scoțând cuțitul, și-a tăiat haina sa în două și cu o jumătate a ei a îmbrăcat pe sărac, iar cu cealaltă jumătate, s-a învelit pe sine însuși. Și mulți râdeau de el, că nu era îmbrăcat așa cum se cădea.

Și, venind noaptea, culcându-se înfrigurat, îndată a adormit și a văzut în vis pe Hristos, îmbrăcat în haina sa, aceea cu care el îmbrăcase pe săracul acela, înainte a mulțime de îngeri, zicându-i: „Martin, până încă a nu lua botezul Meu, cu această haină M-ai îmbrăcat, drept aceea, și Eu de acum în toată lumea te voi îmbrăca cu slavă, iar, după aceea, vei lua Împărăția Cerurilor.

Deci, după ce a auzit acestea, s-a sculat din somn și, ducându-se, s-a botezat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și atât de milostiv s-a făcut spre săraci, încât s-a auzit până la toate marginile pământului de milostiva viață a lui.

A trăit în Galia și a ajuns episcop la Tours, pe la anul 400 și i se spunea „slava Galiei.” Și, plăcut fiind lui Dumnezeu și încă și minuni săvârșind, mai pe urmă, s-a mutat la Domnul, în vârstă de peste optzeci de ani.

Dumnezeului nostru slavă!

Întru această zi, învățătură a Sfântului Ioan Gură de Aur, despre ispite și primejdii.

Nu este nici un drept care să nu aibă o greșeală, oricât de mică. Și, iarăși, nu este nici un păcătos, care să nu aibă nici un bine. Deci, de vei vedea pe un drept bolnav sau în oarecare ispită și primejdie căzând, să nu te tulburi, ci să gândești întru tine și să zici: "Acest om drept este, însă a făcut ceva, o mică faptă rea și pentru aceasta își ia plata aici, ca dincolo să nu se osândească".

Așa să înțelegi cuvântul cel zis de Avraam, în Evanghelie, bogatului nemilostiv: „Tu ai luat în viața aceasta trecătoare cele bune, iar Lazăr cele rele”, de vreme ce s-a întâmplat că a avut Lazăr în viața aceasta câteva păcate, iar bogatul acela, câteva fapte bune; și și-a luat plata fiecare.

Întru această zi, cuvânt din Pateric, despre ascultarea de părintele duhovnicesc.

Un om mirean, având trei copii, lăsându-i pe ei în cetate, s-a dus la o mânăstire. Și, petrecând în mânăstire trei ani, a început a se tulbura de gânduri, care îi trezeau în minte amintirea și dorința de copii și se mâhnea pentru dânșii foarte. Și, el nu spusese, de la început, starețului, că are copii.

Deci, văzându-l ava mâhnit, i-a zis lui: „Ce ai de ești mâhnit?” Și i-a povestit starețului că are trei copii în cetate și vrea să-i aducă în mânăstire. Și i-a dat voie părintele.

Deci, ducându-se, fratele a aflat că doi dintr-înșii au răposat, iar unul trăia. Și, luându-l pe el, l-a adus la mânăstire.

Deci, căutându-l starețul, l-a aflat la pitărie și a adus la dânsul pe copil.

Iar ava, luând copilul, l-a cuprins și, îmbrăţişându-l, îl săruta. Și a zis către tatăl copilului: „Îl iubești pe el?”

Și a răspuns: „Da”.

Și a zis ava: „Ia-l, dar, și-l aruncă în cuptor, așa cum arde.”

Și acela luând îndată copilul său, cu mâinile sale, l-a aruncat în cuptor. Și văpaia s-a făcut ca roua și n-a ars copilul. Că tatăl său dobândise credința lui Avraam.

Dumnezeului nostru, slavă !

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Martinian

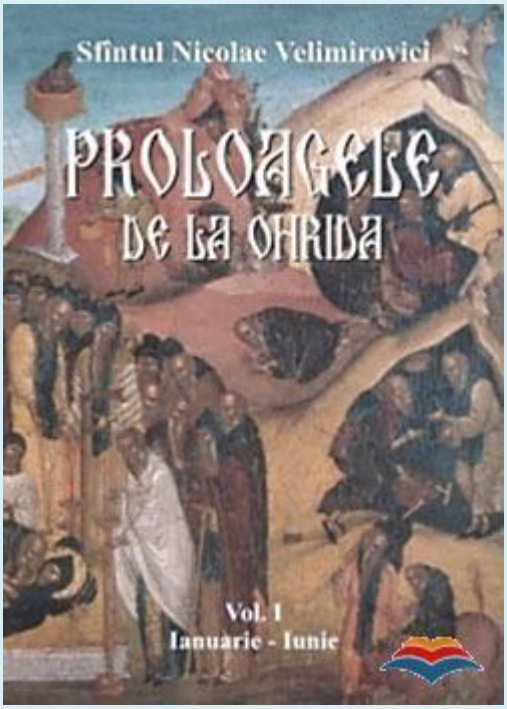

Slăvita şi minunata viaţă a cuviosului Martinian merită să fie citită în întregime. Căci ce n-a suferit el numai şi numai pentru a împlini cuvântul lui Hristos!

La vârsta de optsprezece ani Martinian s-a retras într-un munte din Capadocia numit „Locul Arcăi," unde a trăit timp de douăzeci şi cinci de ani în postiri, privegheri, rugăciune şi nevoinţe, luptând cu multe ispite.

Când o femeie a venit cu viclenie şi 1-a ispitit, văzând el că stă în primejdie de a săvârşi păcatul, a sărit cu picioarele goale în foc până când patima o a biruit.

Când noi ispitiri au venit asupra lui, Martinian a fugit pe mare şi s-a aşezat pe o stâncă din mijlocul ei şi acolo a trăit o vreme. Dar şi acolo, în urma unui naufragiu, o femeie s-a rugat de el să o scape, ceea ce sfântul a şi făcut, dar s-a aruncat el imediat după aceea în mare spre a fugi până la capăt de ispită. Un delfin însă 1-a prins pe spinarea lui, salvându-1 de la înec şi prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, 1-a dus la mal.

Martinian a luat atunci hotărârea în inima lui ca niciodată să nu se mai ţină în acelaşi loc, ci pururi, până la moartea lui, din loc în loc să pribegească. În doi ani, Sfântul Martinian a călătorit prin una sută şi şaizeci şi patru de cetăţi, îndreptând şi sfătuind oamenii. La sfârşit a ajuns la Atena, unde a murit în anul 422 după Hristos.

Pomenirea Sfintelor Zoe şi Fotina

La început Zoe a fost prostituata, cea care 1-a ispitit mai întâi pe Sfântul Martinian. Când 1-a văzut pe nevoitor sărind în foc şi arzându-şi fără milă picioarele spre a lupta în contra patimii, ea s-a căit cu amar şi s-a retras într-o mânăstire din Betleem unde a dus o viaţă de nevoinţă în zăvorâre, luptând cu vitejie pentru curăţirea sufletului ei. Pocăindu-se de toate păcatele ei, Dumnezeu a miluit-o cu darul facerii de minuni.

***

Din cauza vânturilor mării Sfânta Fotina a fost aruncată tocmai la stânca pe care se refugiase Sfântul Martinian. Văzându-1 că după ce a salvat-o s-a aruncat el în mare, sfânta a hotărât ca acolo să-şi petreacă în post şi în rugăciune tot restul zilelor ei, până la moarte, lucru care s-a şi întâmplat.

Cântare de laudă la Sfânta Zoe

Zoe cu groază priveşte
La monahul ce pentru întreaga curăţie
În foc s-a aruncat.

De groază şi ruşine Zoe lacrimi varsă
Privind la monahul ce arde,
Sufletul să-şi mântuiască.

Ea cade la picioarele lui, plângând,
Strigând de iertare,
Învaţă-mă ce să fac,
Îi cere,
Sufletul să mi-l scap şi eu,
Răului din trup să mă împotrivesc şi eu.

Omul lui Dumnezeu văzând aceasta
Se bucură şi saltă cu sufletul,
Şi el lăcrimând.
La Betleem, la cuvioasa Paula,
Pe Zoe o trimite:

Du-te acolo femeie şi sufletul îţi mântuieşte.
Du-te acolo, şi nu vei pieri.
Du-te şi Paula cuvioasa
Toate celelalte te va învăţa.

Zoe umilită călătoreşte pe marea de turcoaz.
Paula o primeşte ca pe o surioară umilă,
Şi la calea mântuirii o povăţuieşte.

Zoe plânge, ascultă şi se supune; îndură şi tace.
Astfel petrece doisprezece ani. Doisprezece ani
Vieţuieşte în nevoinţe, şi după aceştia,
Sora Zoe celelalte surori încep a o numi.

Dar Zoe mereu faţa cu lacrimi îşi spală,
Şi aproape simţind moartea, pe Dumnezeu cu dinadinsul
îl întreabă: iertate sunt păcatele ei? Iertate sau nu?

Atunci înaintea uşii sorei Zoe o oarbă se aduce,
O oarbă care se roagă de vedere şi-i cere ascetei:
Roagă-te pentru mine, roagă-te! Voiesc să văd!

Cu lacrimi Zoe se roagă ca oarba să vadă,
Şi oarba văzu. Atunci Zoe cunoscu
Că Dumnezeu a iertat păcatele ei.

Dumnezeu se proslăveşte în păcătoşii
Care se pocăiesc.
Atunci ei pe pământ lucrează şi minuni,
Şi mai mult decât stelele strălucesc.

Sfântul Martinian, eremitul

călugăr
c.350-c.398
n.: în c.350, Cezareea, Palestina
d.: în c.398, Atena, Grecia
13 februarie (latin)
13 februarie (bizantin)

Cuviosul Martinian a intrat în viaţa monahală la vârsta de 18 ani, petrecând într-o peşteră, din apropierea Cezareei Palestinei, vreme de 25 de ani, în înfrânare şi rugăciune.

Dumnezeu l-a învrednicit cu darul tămăduirii, mulţi oameni dobândind vindecare prin sfintele lui rugăciuni.

De asemenea, sfântul a vindecat chiar şi mulţi îndrăciţi. Pentru aceasta, diavolul avea să aducă asupra Sfântului Martinian numeroase ispite şi năluciri, pentru a-l îndepărta de viaţă sihăstrească. Cel mai mult l-a ispitit însă diavolul pe cuviosul Martinian cu patima desfrânării.

Odată, primind în chilie o femeie, pentru a rămâne în timpul nopţii, şi pe care nu s-a îndurat să o lase afară, pradă animalelor sălbatice, aceasta a mărturisit că venise pentru el, pentru a se convinge toţi că viaţa lui nu este vrednică de laudă. Cuviosul, ascultând-o, se învoia puţin câte puţin în inima sa. Dar mai înainte de a cădea în păcat, a fost tras înapoi de la cădere, prin dumnezeiescul har. Atunci, Sfântul Martinian aprinzând multe lemne, a sărit în mijlocul focului, dojenindu-se şi zicându-şi: „de vei putea să rabzi, Martiniane, focul iadului, lăsându-te în voia poftei, supune-te femeii!” Şi aşa arzându-se pe sine şi smerind sălbăticia trupului, pe femeia, care şi-a venit în fire văzând acestea, a trimis-o la mănăstire.

Apoi, cuviosul s-a ascuns pe o insulă pustie unde a trăit timp de 10 ani. Într-o dimineaţă, naufragiind o corabie, o fată care se agăţase de o scândură, a ajuns până la locul unde se nevoia sfântul. Acesta i-a lăsat fetei hrană şi adăpostul său, apoi, zicându-şi: „Fugi, Martiniane, să nu te ajungă ispita!”, s-a aruncat în mare, înotând până la ţărm.

Ultima parte a vieţii, Martinian şi-a petrecut-o pribegind din loc în loc până când, într-o zi, a sosit la Atena. Aici a adormit în Domnul, învrednicindu-se a fi îngropat cu mare cinste de episcopul locului.

Sinaxarul, aminteşte despre cele două femei că şi-au desăvârşit viaţa dobândind şi ele, de la Duhul Sfânt, semnele sfinţeniei.

Prima, Zoe, s-a dus la mănăstire şi trăind acolo în curăţie, s-a învrednicit de a face minuni.

Cea de-a doua, Fotinia, a rămas pe acea stânca din mare, până la sfârşitul vieţii.

Faptele de milostenie ale Sfântului Martin i-au deschis drumul către Hristos

Sfântul Martin era de douăzeci de ani şi Sfântul Botez încă nu-l primise. Şi acest fel de viaţă avea, că nimic nu păstra pentru sine, ci toate le împărţea ca milostenie săracilor. Şi, după ce nu i-a mai rămas lui nimic, fără numai un cuţit şi o haină, şi fiind şi o iarnă aspră, cu ger mare, l-a întâmpinat pe el un sărac la porţile cetăţii, care ruga pe cei ce treceau să-l miluiască. Iar aceia, trecând toţi pe alăturea, nu i-au dat lui nimic.

Deci, s-a mâhnit Martin, că n-a miluit nimeni pe săracul acela; şi nu ştia ce să facă, pentru că nu avea altă haină, fără numai aceea, întru care era îmbrăcat. Deci, scoţând cuţitul, şi-a tăiat haina sa în două şi cu o jumătate a ei a îmbrăcat pe sărac, iar cu cealaltă jumătate s-a învelit pe sine însuşi. Şi mulţi râdeau de el, că nu era îmbrăcat aşa cum se cădea.

Şi venind noaptea, culcându-se înfrigurat, îndată a adormit şi a văzut în vis pe Hristos îmbrăcat în haina sa, aceea cu care el îmbrăcase pe săracul acela, înainte o mulţime de îngeri, zicându-i: „Martin, până încă a nu lua botezul Meu, cu această haină M-ai îmbrăcat, drept aceea şi Eu de acum în toată lumea te voi îmbrăca cu slavă, iar după aceea vei lua Împărăţia Cerurilor”.

Deci, după ce a auzit acestea, s-a sculat din somn şi, ducându-se, s-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Şi atât de milostiv s-a făcut spre săraci, încât s-a auzit până la toate marginile pământului de milostiva viaţă a lui.

A trăit în Galia şi a ajuns episcop la Tours, pe la anul 400, şi i se spunea „slava Galiei”. Și, plăcut fiind lui Dumnezeu şi încă şi minuni săvârşind, mai pe urmă, s-a mutat la Domnul, în vârstă de peste optzeci de ani.

Dumnezeului nostru slavă!

(Proloagele, volumul 1, Editura Bunavestire, p. 505)

Sfinţii cuvioşi Martinian şi Zoe - Ocrotitorii celor care se luptă cu patima desfrânării

Alături de Sfinţii căsătoriţi, apostoli şi mucenici Acvila şi Priscila, Biserica ne dăruieşte astăzi, 13 februarie, tocmai în plin freamăt al manifestării dezlănţuite a desfrânării din lume, al smintelii generalizate a copiilor şi a tinerilor şi în mijlocul propagandei de pe toate canalele mediatice şi din toate locurile comerciale pentru neruşinare şi curvie - sub pretextul aşa-zisei zile a unui Sfânt Valentin (de care de fapt nimeni nu ştie astăzi nimic, numele său fiind utilizat prin abuz şi sacrilegiu, spre a ne legitima patimile "fireşti") - alţi doi sfinţi care să ne fie modele şi ocrotitori şi prin pilda lor, să ne însufleţească şi să ne şi dăruiască un sprijin tare şi concret în propria noastră luptă de păstrare nealterată a curăţiei, a fecioriei sau de ieşire din păcat şi de luptă pentru pocăinţă. E vorba de istoria Sfântului cuvios Martinian şi a Sfintei Zoe, cea care a devenit, datorită rezistenţei şi rugăciunii acestuia, din unealta diavolului, sluga lui Hristos, ba chiar vasul făcător de tămăduiri al Duhului Sfânt.

Zăbovind asupra vieţii lor, vom avea mare folos, pentru că vom vedea că sfinţii nu sunt nişte supra-oameni care nu sunt încercaţi de dorinţele şi de tentaţiile care ne împresoară şi pe noi, îi vedem şi în slăbiciune, în ezitare sau chiar în cădere, dar îi vedem mai ales în lupta hotărâtă şi până la sânge cu păcatul, în credinţa cu care aleargă grabnic la rugăciune şi cer ajutorul lui Hristos în ceasul ispitei şi în seriozitatea cu care fac acel lucru de care noi astăzi nu ne prea mai atingem cu adevărat şi care se numeşte pocăinţă, schimbarea totală a vieţii.

Cei tineri au nevoie cu deosebire de ajutorul acestor Sfinţi cu atât mai mult astăzi, când curvia face legea în lume şi ne este înfăţişată ca singura opţiune posibilă pentru orice tânăr şi când atâţia fraţi, surori se rănesc tragic de săgeata păcatului şi deznădăjduiesc sub povara sa.

Cei care mai iubesc curăţia sau care vor să o redobândească sincer, râvnind să se elibereze de sub sclavia şi de sub scârba păcatului, cu siguranţă îşi vor găsi în sfinţii de astăzi nişte prieteni apropiaţi sufletului lor şi nişte puternici mijlocitori, împreună cu Prea Curata Fecioară, înaintea lui Dumnezeu pentru întărirea lor întru virtute.

Aceşti sfinţi sunt şi adevăratele flori de crin pe care Biserica ni le dăruieşte în aceste zile, spre a ne bucura inimile cu parfumul sfinţeniei…

Icoane

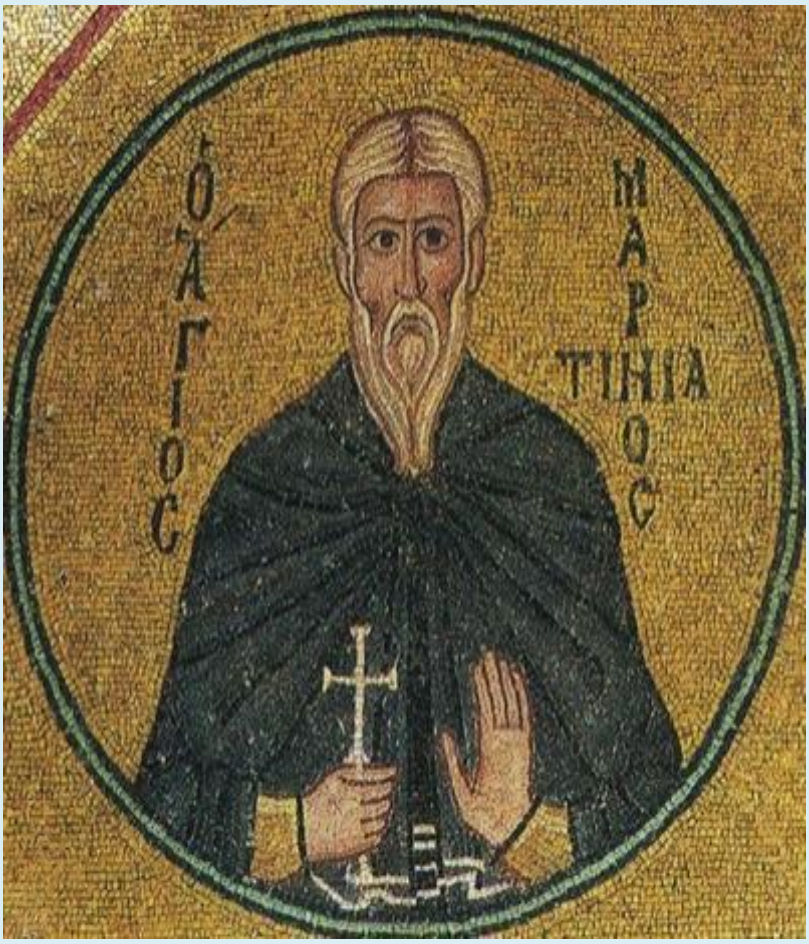

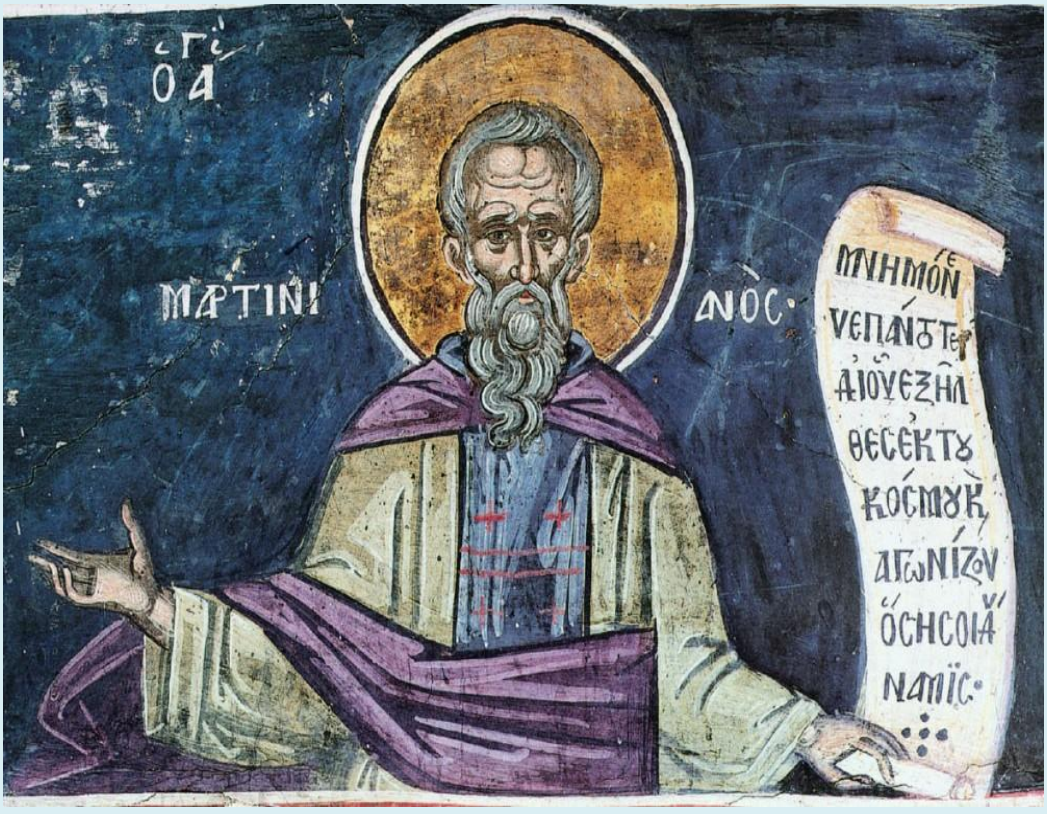

Γ
ΜΑΡΤΙ
ΝΙΟΣ

Sfânta Zoe

СВ ПРПН ЗОѲ

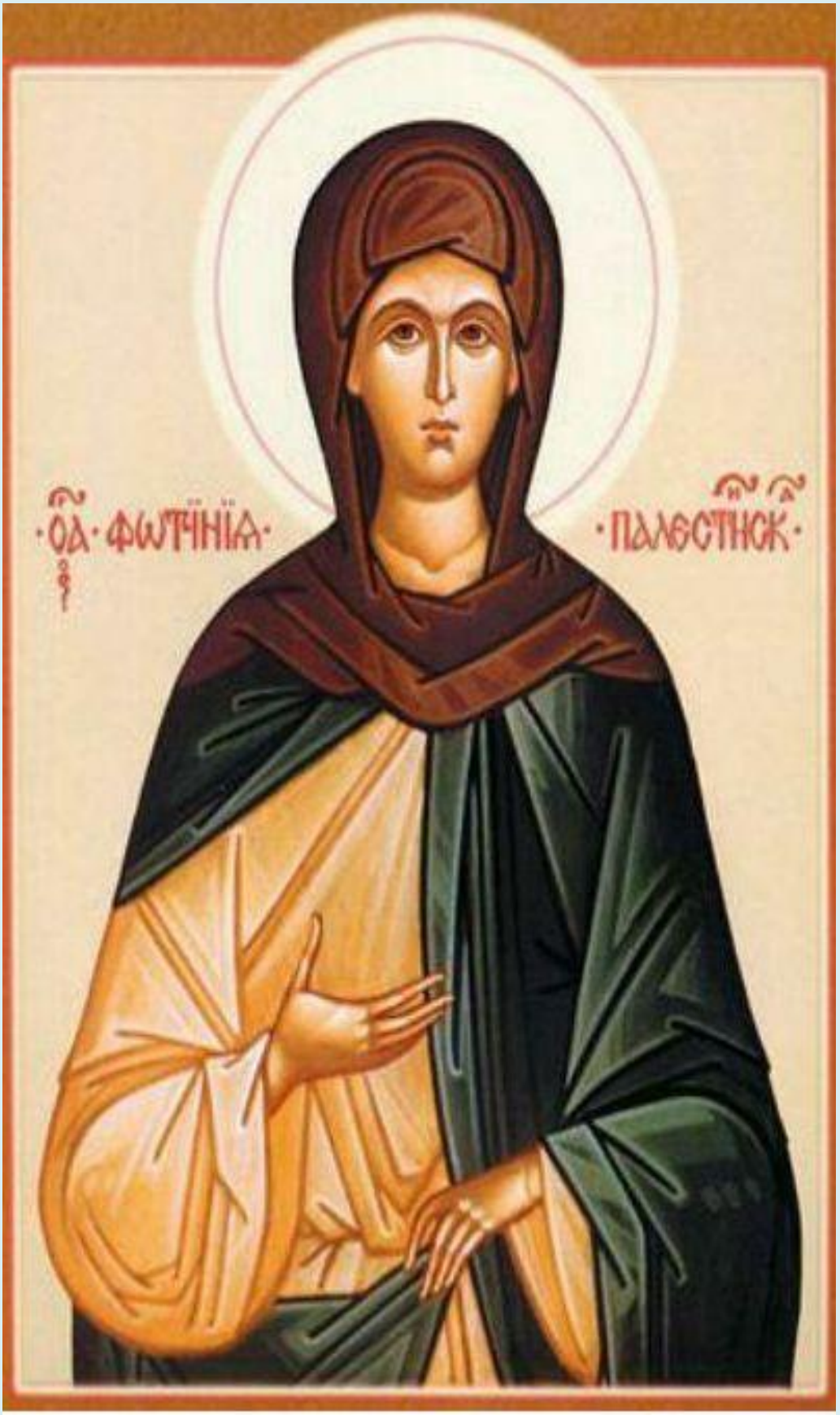

Sfânta Fotina

·ОА·ФѠТЧНІѦ·
·ПАЛЕСТИНСК·

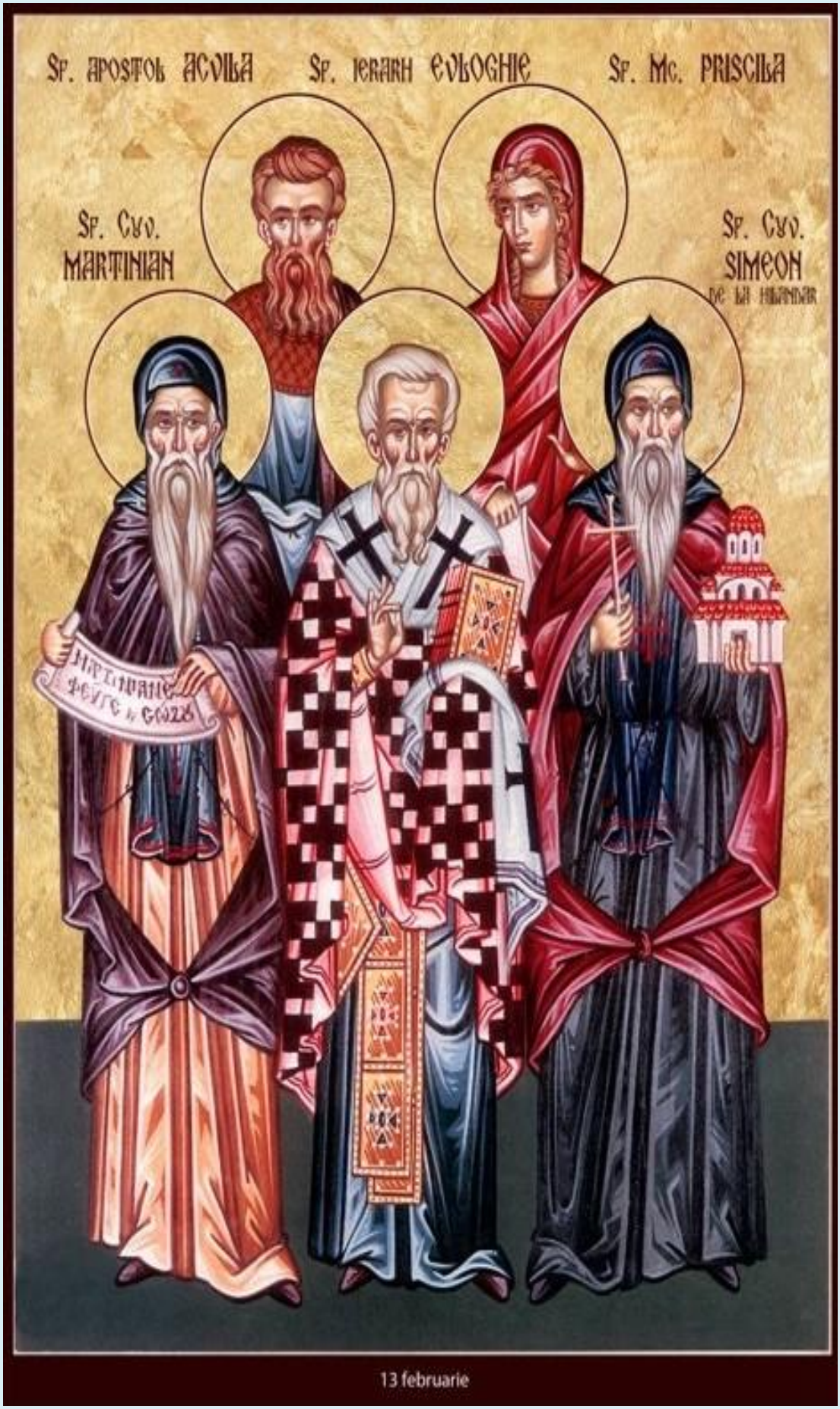

13 februarie

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΚΥΛΑΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΕΥΛΟΓΙΟΣ
Η ΑΓΙΑ ΠΡΙΣΚΙΛΛΑ
Ο ΑΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ
ΑΓΙΟΙ ΜΑΡΤΙΑΝΟΣ ΜΑΡΤ. ΑΚΥΛΑΣ ΚΑΙ ΠΡΙΣΚΙΛΛΑ ΑΠΟΣΤ. ΕΥΛΟΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝ
ΣΥΜΕΩΝ ΧΙΛΙΑΝΤ. 13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Sfântul cuvios Martinian; Sfântul apostol Acvila şi soţia sa, Priscila; Sfântul ierarh Evloghie, patriarhul Alexandriei

SF. CUV.
MARTINIAN

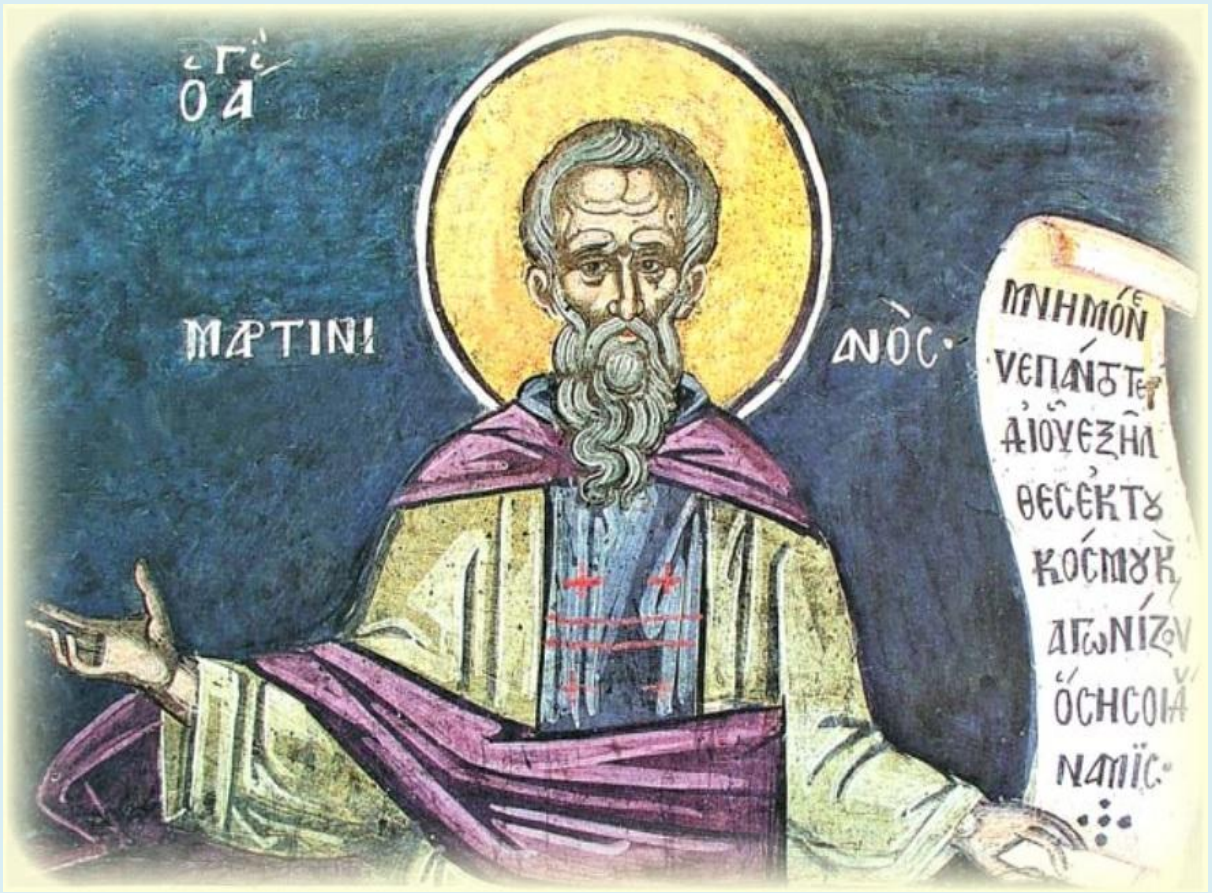
ΜΑΡΤΙΝΙ
ΑΝΟϹ·
ΜΝΗΜΟΝ
ΘΕϹΕΚΤΟ
ΚΟϹΜΟΥ
ΑΓΩΝΙΖΟΥ

Februarie 13 Calendar Ortodox

„Toată strălucirea Duhului cu cuget preacurat ai primit-o, Sfinte Martinian, şi te-ai arătat lumină şi stâlp înălțat de pe pământ, cuvioase şi povățuitorule al pustnicilor".

Canon de rugăciune către Sfântul Martinian

BASILICA.RO

Troparul Sfântului Cuvios Martinian

13 Februarie - Glasul 4

Văpaia ispitelor cu curgerea lacrimilor ai stins-o, fericite şi valurile mării şi pornirile fiarelor înfrânându-le, ai strigat: Preaslăvit eşti Atotputernice, Cel Ce m-ai mântuit de foc şi de vifor.

Troparul Sfântului Cuvios Martinian

13 Februarie - Glasul 4

Văpaia ispitelor cu curgerea lacrimilor ai stins-o, fericite şi valurile mării şi pornirile fiarelor înfrânându-le, ai strigat: Preaslăvit eşti Atotputernice, Cel Ce m-ai mântuit de foc şi de vifor.

Bucură-te, Sfinte cuvioase Martinian!